

BÜTÜN ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ,
BİRLEŞİN !

savaş yolu

22

HAFTALIK GAZETE

26 EYLÜL 1979 ÇARŞAMBA

YIL:1

10 TL

Bu
sayıda

**Türkiye
Komünist
Partisi 60
yaşına bastı**

(Sayfa-4)

Toplu sözleşme
döneminde bazı
sağ ve "sol"
saldırıları üzerine

(Sayfa-6)

**Beria Onger'le
bir konuşma**

(Sayfa-7)

**İşçi sınıfı
ve seçimler**

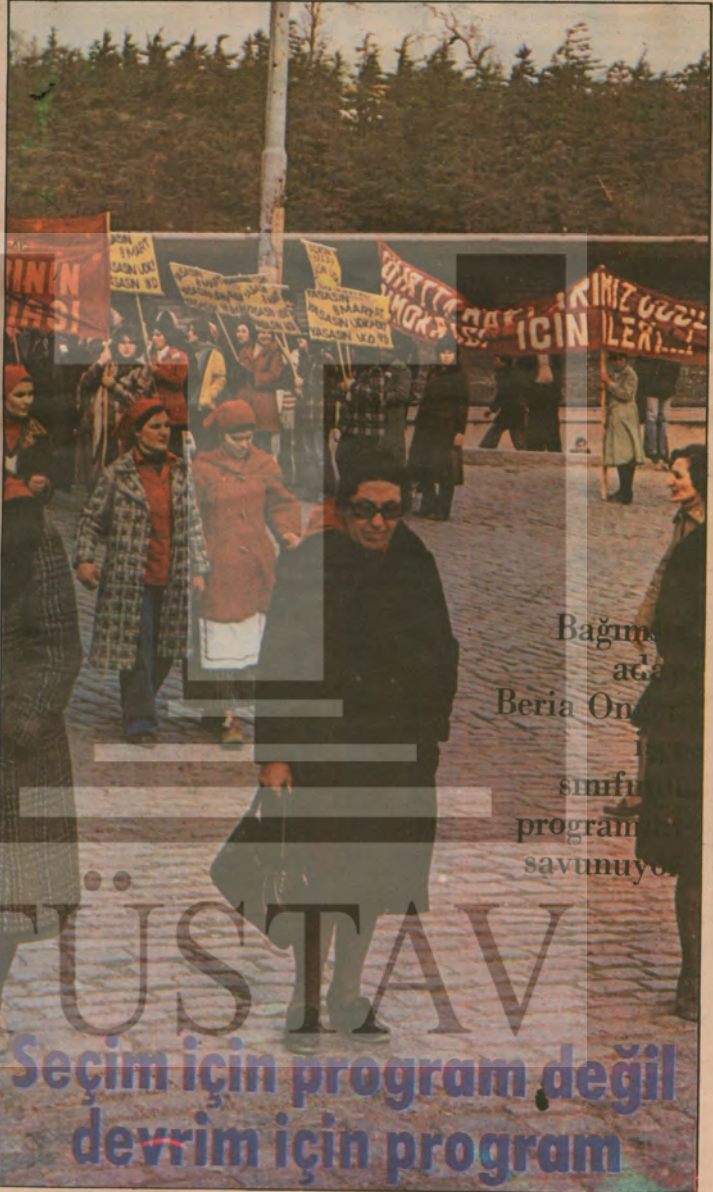
(Sayfa-12)

**İşçi sınıfının
seçim
ajitasyon ve
propoganda
ilkeleri**

(Sayfa-13)

İran'daki
son
gelişmeler

(Sayfa-10)

Bağımsız
açık
Beria Onger
sınıfı
programı
savunuyor

TÜSTAV

**Seçim için program değil
devrim için program**

29 Ağustos

■ Genel Kurmay başkanı Evren, Türkiye'nin Yunanistan'ın NATO askeri kanadına dânesini NATO'nun güçlenmesi açısından memnuniyetle kabul edildiğini bildirdi; Türkiye'de bulunan Güney Avrupa Müttefik Kuvvetleri Başkomutanı Oraniral Shear, CENTO'nun dağılmasından İran'daki olaylardan sonra NATO'nun Güney doğu bölgesinin güçlendirilmesinde Türkiye'nin yerinin daha da önem kazandığını belirtti.

30 Ağustos

■ Cumhurbaşkanı Kuruçuk 30 Ağustos mesajında «Bu topraklar üzerinde kurtarılmış bölgelere dil, ırk, sınıf, mezhep ayrımına dayanarak yaşamak istenen faa iliyetler yer yoktur. Bazılarının başı ezilecektir» dedi.

■ Hürriyet gazetesinde CHP - AP işbirliği çağrısının çıkmasından sonra, sermaye kesiminden bu yoldaki çağrı ve çabalar yoğunlaşıyor AP - CHP koalisyonu yeniden gün demeye getiriliyor.

"KAFA EZME, ÖZLEMLERİ"

Korutürk'ün, ezablarının başının edileceğini bildiren ve açıkça Türkiye ıleriçi güçlerini hedef alan 30 Ağustos mesajı, Hürriyet Gazetesinin ve bir kısım tekelci çevrelerin, «ülkemin birliğimizin, sağlanmasında, kardeş kavşasının engellenmesi» türünden gerekçelerle yeniden gündeme getirdikleri AP-CHP koalisyona çağrısına eş düştü. Emperyalizm, tekelci sermaye CHP'yi istediği kadar saça çektikten ve ülkede genel bir çözümsüzlük havası yarattık tan sonra, şimdiki ara seçimler sonrasında, gerici güçlerinin eski istemi olan AP-CHP gerici koalisyonu formülünü yeniden gündeme getiriyor.

Böyle bir ıktıdaran kimele-ri hedef alacağı ve demokratik hak ve özgürlüklere karşı tavrimin ne olacağı ise, Cumhurbaşkanının 30 Ağustos mesajında kendini ortaya koyuyor.

31 Ağustos

■ Yeni Bankalar Yasası yürürlüğe girdi. Yasaya göre bir bankanın ıltarını zedeleyecek yayın yapmak yasak. Yeni Bankalar Yasası sermaye çevrelerini memnun etmedi. Tekelciliği engellemekten ve bankaların gücünü kır-

maktan ise uzak olduğu bildiriliyor.

■ TIP, TSP ve ıleriçi çevreler Korutürk'ün demecini sert biçimde eleştiriyor.

■ Çorum, Sululuva, Tokat Havza ve Merzifon'u sel bastı. Sululuva'da Çelik Maden Ocagında onaltı kadar oldukları samlan bir grup işçi su ve toprak altında kaldılar.

■ İKD Genel Başkanı Be ria Onger, seçimlere İstanbul'dan bağımsız senatör adayı olarak katılacağını açıkladı.

1 Eylül

■ 1 Eylül Dünya Barış günü İstanbul Eskişehir ve Bursa'da düzenlenen toplantı ve gecelerle kutlandı.

■ Halkevleri Genel Başkanı Tabii' Senatör Ahmet Yıldız «Skiyönetimin Halkevlerine karşı önyargılı bir düşmanlık tutumu içinde olduğunu» açıkladı.

3 Eylül

■ Maden Ocagında su baskını sonucu mahsur kalan onaltı işçiyi kurtarılmak için ilk kez Ereğli'den kurtarma ekibi istendi.

■ Partiler öneşim yaptılar. CHP'de genel olarak merkeze muhaliflerin, özellikle Topuzcuların adayları kazandı.

■ Hür teşebbüs Konseyi Korutürk'ün demecini desteklediklerini bildirdi.

şubelerini aradı. «Halkevlerin de Atatürkçülüğe aykırı tutum» şühdüğünü bildirdi. Skiyönetimin Halkevlerini kamapayma hazırladığı ıleriçi şühdüyor.

■ Türk-İş yönetim kurulu Rize'de toplandı. «Toplum sal anlaşmanın» geçeleği ve Türk-İş hükümeti işkileri gördüğünü.

5 Eylül

■ CHP Küçük Kurultayı başladı. Ecevit CHP dışı sola sert biçimde çatarken Demireli Hürriyet gazetesinin Birlik çağrısına uymayma davet etti. CHP dışı sola ilişki kurana partilerin cezalandırılmak la tehdit edildi.

■ Halkevleri Genel Başkanı Yıldız, Skiyönetimi «keyfi suç üretmekle» suçladı.

■ Çelik kömür ocagında ki 16 işçi halâ kurtarılamadı. Ocak sahibinin MHP'li olduğuna çıkınca MHP eğilimli basın işçilerin kökünü öldürdü, mahsus kurtarılmadıklarını yaymaya başladılar.

6 Eylül

■ Ortadoğu Yıldırım Ordusu'nun bir bölümlü olan ABD Deniz Piyadelerinin Kibrıs'a yerleşmelerinden sonra Merzifon hava üssüne de 200 ABD Hava askeri geldi. As-

CAN BORCUNUZ VAR

Amasya, Çorum ve Samsun bölgelerinde yan başında yagan şiddetli yağmurlar birçok yoksul köylünün hayatına mal oldu. Evlerini, ekinlerini, hayvanlarını aldı götürdü. Büyük Çelik kömür işletmesinde de çöçüğe yıl açtı. İnsanları yattınlık, sıçır tirmek için çalsın 16, belki daha fazla işçi güvenliksiz ko sularında çalsınmadı bedelini canlarıyla ödöler. Evet tekelcilerin düzeninin, onların devletinin can borcu hanesine 16 işçi daha yazıldı.

Göçükten bu yana 10 küsur gün geçti. İşçilere halâ ulaşamadı. Getirilen teknik donanım yetersiz kaldı. Ocak pompaları çalıştılamadı.

«Su boruları patladı. Yeğil» den Başbakan! Şu anda Allahtan en büyük dileğiniz

onların kurtulmasıdır, ınşallah kurtulursanız buyurdular.

Yeraltı kaynaklarını emperyalisme, özel sektöre peşkes çekmeler, işçilerin, emekçilerin ıhıklarının, kemiklerini kırık elemek için kuratmaya çalsınlar, elbette insan canına değer vermezler.

Bunları denetleyen, iş güvenciliğini düzenleyen yoktur. Ama bu böyle gıymeyecektir.

Devletleştirilecek yeraltı madenlerinde iş güvenciliğinin sağlanacağı 6 saatlik işgücünün uygulanacağı ıreterlerin diğer işlerden daha yüksek tespit edilecek günler için ıleriçi demokratik bir düzen için, tekelcilerin büyük toprak beylerinin düzenine karşı savagan gücüler günden güne artıyor.

kerler üsse verileşirken, ABD Türkiye'ye eskiden vermesi gereken ancak durdurulmuş otar 11 milyon 800 bin dolarlık yardımı yeniden demerji kabul etti.

■ NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Komutanlığına getirilen Oraneral Rogers Türkiye'ye geldi ve Türkiye'nin NATO içindeki stratejik önemini arttırdığını vurguladı.

■ Türk İş Yönetim Kurulu

4 Eylül

■ Toprak altında kalan ve kurtarma çalsmalarının yetersizliği yğünden hayatlarından umut kesilen 16 işçinin çalsıkları kömür ocagının sahibinin MHP milletvekili adayı olduğuna saptandı.

■ Ankara Skiyönetim Komutanlığı Ankara Halkevleri

lu Rize'de yaptığı toplantı sonucunda, hükümetin uymadığı gerekçesiyle toplumsal anlaşmayı feshettiğini açıkladı.

■ CHP Hakkâri milletvekili Ahmet Zeydan CHP'den istifa etti.

ECEVİT'İN SOL'A TEHDİTLERİ

CHP Küçük Kurultayında gerek Kurultay raporu gerek se CHP Genel başkanı Ecevit'in konuşmaları, CHP yönetiminin ırlız sağa kayınlı ve antidemokratik eğilimlerin gelişmesini bir kez daha vurgularken Ecevit'in bu güne kadar «sola karşı en sert çıkışına da sahne oldu. Ecevit, seçimlerde CHP'yi desteklemeyeceği anlaşılan sola çatarken, sola ilişki kuracak CHP'liilerin cezalandırılacağını da söyledi. AP-CHP koalisyonunun gündeme getirildiği Ecevit'in Demireli' AP-CHP işbirliği çağrısı doğrultusunda davranmayma davet ettiğii bir dönemde, sola karşı sertleşme ve kesin düşman tavır, bir yönüyle de parti içindeki sola karşı bir tehdit olarak yorumlanıyor. Tekelci istemi olan AP-CHP işbirliğinin gerçekleştirilmesinin için, CHP yönetimi karşısında engel olarak gördüğii partinin sol kanadını tasfiye, hiç değilse sindirme amacı güdüyor.

EMPERYALİZMLE SARMAŞ DOLAŞ

Once General Chear, «Türkiye'nin NATO'daki önemi vurguladı. Sonra Genel Kurmay Başkanı Evren, emperyalizmin jandarmalığı yüklenmeye ne kadar istekli olduğunu bir kez daha tekelcilerden, Yunanistan'a da NATO'ya çağrımaya ihmal etmedi. Daha sonra Amiral Rogers, Türkiye'nin NATO içindeki stratejik önemi anlatı. Bu arada 200 ABD hava askeri, ABD'nin, Ortadoğu'daki ıleriçi, devrimci gelişme ıeri baltalamaya ıziye kurdu. doğu Yıldırım Ordusunun bir bölüğü olarak Merzifon üssüne geldi. Haber ABD diplomatik çevrelerine doğrulanırken Başbakan bu askerden haber olmadığını söyledi.

NATO ve emperyalizme as kersel ve siyasal alanda daha sıkı bağlanmanın göstergeleri olan bu gelişmeler, tezgahlanmak istenen AP-CHP koalisyonundan, CHP'nin sağa çekilmesinden, Türkiye demokrasi güçlerinin başa üzemesine dolaylı olarak dağ ezme tehditlerinden, doğu Kürt halkı çevresinde ıretilmekte olan provokasyon ve baskı zincirinden bağımsız düşünülmez.

Türkiye Komünist Partisi 60 yaşına bastı

L. BİLEN

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri

DÜN ve bugün... 60 yıl! Dile kolay. Çok çetin, çok zarp, hiç acı masız bir savaş yolu... Onurlu bir savaş tarihi... Türkiye Komünist Partisi, bugünkü Türkiye'nin en eski partisi. Kadroları ve atılmaları, savaşlarda direngenliği, esnekliği ve genç bir parti.

Kendine özgü bir yanı, bu 60 yılın 58'ini illegal, gizli, yasak altında geçirmiştir, böylesi bir koşul altında savaşmasıdır. Bu hiç de kolay bir savaş değildir. Bu çetin koşul, partimizi, komünistleri iki alanda hem gizli, hem açık, legal ve illegal çalışmaya zorlamıştır. Bölgesi bir savaş, çok ustalık, direngenlik överi isteyen bir iştir.

Türkiye Komünist Partisi'nin uzun yılları boyunca böylesi bir savaş yürütmesi, başta ilk etken ve emtine dayarın: Birincisi, Marksizm - Leninizm ile dikülerine göre kurulmasıdır, bu yoldan ayrılmamasıdır. İkincisi, toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfına kopmaz bağlarla bağlı kalması, partiyarın ve halkımızın çıkarları için canla başla savaşmasıdır.

Türkiye Komünist Partisi, halkımızın salgın emperyalistlere, onların anayurdunda dalan ordularına karşı, bu salgıncılara dayanarak, onlara uşaklık eden padişah hükümetine, tüm gerici güçlere karşı silaha sarıldı, ayaklandı günlerde kurulmuştur. Türkiye Komünist Partisi'nin kurucularından birçoğu, ta baştan, daha 1919 yılından silaha sarılan işçilerin, köylülerin başına geçmiştir, onları örgütlemeye koyulmuşlardır. Bu olay, Türkiye Komünist Partisi'ne silinmez damgasını vermiştir. Komünistler, bu dönemde, hem gizli top lantlar yapmışlar, hem açık çalışmalar, hem açık boyarlarda düşmana karşı çalmışlar, hem gizli bastıkları bildiri ve çağrılar

bir biçimde, «Halk İştirakiyon Fırkası - Halk Komünist Partisi» adını bir zaman kullanmıştır. Kimi üyelerini Meclis'e sokmuştur. Birin ci Büyük Meclis'e oluşan Halk Zümresi, böylesi bir çalışmanın sonucunu orlaya çıkmıştır.

Böylesi bir çalışma sistemi, Leninic ilkelere kalıbı kalıbına uygun dur.

Lenin, legal ve illegal savaşım biçimlerini vurgular ve «illegal savaşım biçimlerini legal savaşımın her biçimiyle birleştirmede yeteneksiz olan devrimciler, gerçekten zavallı devrimcilerdir» der.

Lenin'in bu ögüdü, bu vurgulaması partimiz için çok önemlidir. Bugünkü Türkiye, söz yok, Kurtuluş Savaşı yıllarındaki Türkiye'dedir. Koşullar değişmiştir. Sınıfların yeraları, güçlerin oranı, dengesi değişmiştir. İşçi sınıfı nice ve nitel, sayıca ve örgütsel bakımdan memleketin politik yaşamında etkinliğini, savaşta rolünü kat kat arttırmıştır. O, savaşlarda başı çeneri, Amerikan boyunduruğuna, NATO'ya, işbirliği - tekelel egemen çevrelerin saldırılarına karşı canla başla savaşır. Kana, kurşunla gelen saldırıya tutanma karşı en büyük özerliği göğüs karşıer. «MHP Kapatılması», «NATO'ya Hayır», kampanyaları, gösteri, protesto yürüyüşleri bunun en canlı ve yeni örneklerdir.

Yılların neredesye, savaşlar neredesye, komünistler kesinlikle orada olmalıdırlar. Türkiye Komünist Partisi, komünistler bu devrimci ilkeye sonuna kadar bağlıdırlar. Bu ilkeyi yadsayanlar, Lenin'in belirttiği gibi sözde devrimcilikte mangalda kül bırakmayanlar, kimi sosyalistler, faşist tutanma karşı, azılı gerici güçlere, örgütlere, kanlı teröre, sıkıyönetime karşı savasın yan çizerler. Bu açık savaş alanını en kritik günlerde bırakıyor, kaçıyor. Tüm ulusal demokratik güçlerin, örgütlerin, özellikle işçi sınıfının birliğini savunacağı yerde, en silinmiş biçimlerde arkadan, yandan Türkiye Komünist Partisi'ne saldırıyor.

İki ateş boyu

Türkiye Komünist Partisi, ta baştan, kurulduğu günden, iki ateş boyunca savaşmıştır. Birisi, başta geleni, emperyalizme, onun uyudusu işbirlikçi burjuvaziye, gerici erke oturan güçlere, örgütlere karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi yeryüzünde barış, komsularımızla, en başta Sovyetler Birliği ile iyi dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi için sürdürülen savaş.

Bunun yanı sıra, zorlu bir savaş boyu, ayrı ayrı kesimleri, daları, alanları olan bir savaş boyu vardır: İdeolojik savaş!

Türkiye Komünist Partisi, baştan beri, hem işçi sınıfı içinde, hem kendi içinde sağ ve sol oportünizmin her türüne, bozgunculara, bölücülere, fraksyonculara, burjuva, küçük burjuva ideolojilerine, her tür sapık akımlara karşı savaşmıştır. Birisi, komünist hareketinin Marksizm-Leninizm temelinde birliğini, proletarya enternasyonalizmini koruyuşudur. Böylesi bir savaş vermeden, bu savaşım sürekli yürütmeden parti ayakta kalamaz. O, işçi sınıfını, halkımızı savaşlarda utkuyla ulaştırır.

Marksizm-Leninizm ilkelere, partinin politikasına, eylemine, faaliyetine uygulanmak için savaş! Bu politikayı silin, çarpıtma girişimlerine karşı yığınlara inmek için savaş! İşçi hareketi içinde, sendikalar hareketi içinde, burjuvazinin sürdürmek istediği bölücülüğe, sen dikal hareketi çürütme, kötürmlleştirme politikasına, sari sendikacılaşma, sınıf uzlaşmacılığa karşı savaş!

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de proletaryanın ilk örgütlenmesi sendikalar aracılığıyla olmuştur. Ama bu gelişme, Lenin'in belirttiği gibi, sendikalarla işçi sınıfının devrimi partisi arasında bağlar olmadan ilerlememiştir ve ilerleyemez.

Türkiye Komünist Partisi onun kurucuları, ta baştan, daha ilk adımdan gerçek sınıfsal sendikalar kurmak için savaşta sarılmışlardır. İşçi sınıfının çıkarları temelinde, en geniş sendikal birliği savunmuşlardır. İstanbul'da 1919'da bu kez emperyalist saldırganların çemeleri altında olduğu bir dönemde İşçi Birliği kurduklar. Kurucuları arasında Etem Nejat yoldaşı ve daha başkaları görüyoruz. Daha sonra, işçi Kurtuluş Savaşı içinde, Komünist Partisi, Kızıl Sendikalar Konfederasyonu'nu kuruyor. Bu örgütün ilk kongresi Mersin'de toplanmıştır. 1924'te, Cumhuriyetten hemen sonra Amele Teal Cemiyeti geldi. Bu Federeasyon, yine komünistler, TKP'nin girişimiyle kuruldu. Burjuvazi, hükümet bu sendikaları, federeasyonları kapattı. Yönetimini İstiklal Mahkemeleri'nde yargıladı. Bunlara ağır kürek cezaları verdi. Komünistler bu bar barca baskılara boyun eğmediler. Parti 1945 yılında yeni tipte sendikalar ve federeasyon kurdu. Hükümet bunu da kapadı. Ama sendikalar hareketi durmadı. Terör, sıkıyönetimler, zindanlar, komünistleri bilingi işçileri korkutmadı. Türkiye'de sendikal hareketin oluşumunda böylesi bir mayya vardır.

Lenin bize ne diyor? «Proleter, yarı-proleter yığınların bulunduğu kurulum, dernek ve birliklerin içinde en gerici olanlarında bile, propaganda ve ajitasyonu sistemli bir biçimde, öngül, direşen, yılmadan sürdürmek için her tür özerkiye ve en büyük engelleri aşmaya yetenekli olunuz.»

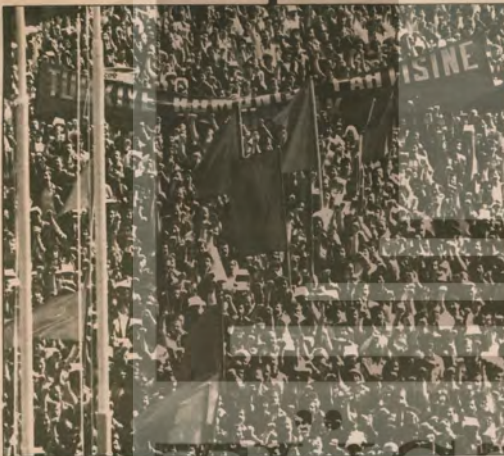
Komünist Partisi, yüce Lenin'in bu öğütünü kendisine kılavut edinmiştir. Yalnız işçiler arasında, sendikalar içinde değil, kadın, genç ilk köylü ve her tür yığın örgütleri arasında, içinde bu ilkelere dayalı eylem yürütme... İşçi sınıfının bağlaşıkları arasında, en başta köylü yığınlar, esnaf, zanaatçı, orta katmanlar arasında aynı titizlikle, özerkiye, sabırla, yılmadan çabamak!

Türkiye Komünist Partisi kurulduğu günden beri burjuva ulusçuluğuna, gövenimize, ulusal baskı ve ezgije, egemen gerici sınıfların zorla başta ulusları örümleme politikasına karşı savaşmıştır.

Komünist Partisi, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkını, bu Leninic ilkeyi her zaman savunmuştur. O, Türk ve Kürt halkının, tüm azınlıkların emeklerini ortak düşmana karşı savaşta birliğini savunmuştur. Bu gerçeki kimse çarpıtamaz.

Türkiye Komünist Partisi, komünistler böylesi bir savaş başıyla yürütülebilmek, alın aklıyla bu savaşlardan çıkabilmek için Leninic ilkelere vargüçle savunmak, bu ilkelere titiz tutmak, gözbebeği gibi korumak yolundan ayrılmıyor, ayrılmaz. Bu savaş, komünistlerin her parti üyesinin kutsal görevidir.

Türkiye Komünist Partisi'nin parolası, «fabrikalar kalemizdir» belgisidir. Partinin kadro kaynakları r en başta buralırdır. Parti bu kaynaklara indikçe, sendikal hareketlere, yığınsal örgütlere sarıldı. O, kadar hızla, sağlam, köklü gelişiyor, güçleniyor. Ancak yığınsal atımlar yürütüldükçe, anti-emperyalist, anti-faşist direşimci yığınsal, ilke çapında geliştirildikçe, işçi sınıfının çıkarlarını, tüm halkımı-

«Türkiye Komünist Partisinin parolası, «fabrikalar kalemizdir» belgisidir. Partinin kadro kaynakları en başta buralırdır. Parti bu kaynaklara indikçe, sendikal hareketlere, yığınsal örgütlere sarıldı. O, kadar hızla, sağlam, köklü gelişiyor, güçleniyor.»

yurdumuzu dalan askerlerin arastnda dağıtmışlardır. Bunu hem İstanbul'da, İngiliz, Fransız, İtalyan askeri birlikleri arasında, hem Sakarya'da, Kütahya'da, daha birçok yerlerde, savaş kesimlerinde vuruşken Yunan askerleri arasında yapmışlardır.

Türkiye Komünist Partisi, baştan, Türkiye Komünist Partisi adıyla kurulmuştur. Birinci kongresi 10 Eylül 1920'de toplanmıştır. Legal-açık çalışabilmek için, o günlerin koşullarına ve diline uygun

zın ulusal çıkarlarını savunduğu, ulusal çapta adı sayılır, sözüne, eylemlerine güvenilir devrimci bir parti olarak boy veriyor.

Bu savışta temel parti örgütlerinin rolü büyüktür. Türkiye Komünist Partisi, Marksçı - Leninci ilkeleri ne kadar sağlam tutarsa ve ne kadar etkili savışlara, yığın eylemlerine sarılırsa, boy atma süreci o oranda başarılı ve o kadar büyük olacaktır. Kadrolar devrimci savışların içinde gelir. Bölgesel devrimci, Leninci kadrolar, bölgesel bir parti her zorluğu özer, proletaryayı ve halkımızı utkuşa götürür.

Partinin Lenin'ci birliği

Kadro sorunu, partinin Leninci Birliği sorunu diyalettik bir bütündür, birbirinden ayrılmaz. TKP onun Merkez Komitesi, yönetimi yurt içinde ve dünyada olup bitenleri, en canlı olayları biteriveye izliyor. Eylem programının ışığında konum alıyor. Taktik kullanıyor, karar veriyor. Parti örgütleri bu kararları түzme göre eyleme geçiriyor. Yönetimde, eylemde parti, demokratik santralizmeden ayrılmaz. Parti disiplini, üyelerin çalışmaları, yetkileri, özerleleri bölüşüne canlı bir eylem içinde uygulanıyor.

Tarihte hiçbir sınıf kendi arasından hareketi örgütleyebilecekti, yönetebilecek yetenekli bir kadro ileri sürmedik politik egemenlik kazanamamıştır. Devrimci, yetenekli bir kadro herşeydir. TKP'de komünist morali temsil tutmak, özerli, yığıtlık, doğruluk, yoldaşlık saygısı, sevgisi, parti disiplini, açıkça açıklanan parti üyelerinin en belirgin çizgileridir. Komünist Partisi, biz komünistler Lenin'in bir örgütüğü hiç kafamızdan çıkarmıyoruz. Lenin der ki:

«Biz düşman karşısında bile yanlışlarımızı gözlemlemeliyiz. Bunun korkunç devrimci anlamı Sofukkanlılık ve dayancık kaybetmemek, geçmişte yapılan hataları içtenlikle düzeltmek. İşçi yığınları arasında sendikalarda ve bunların dışında çoğunluğu kazanmak için direşken çalışmak.» Biz TKP üyesi, biz komünistler eylemlerimizdeki zaşiflıkları, yanlışları hiçbir zaman sessizce geçiştirmedik, geçiştirmeyeceğiz. Tersine, bu zaşiflıklardan, yanlışlıklardan daha huda ve düsbütün kurtulmak için eleştirilerden kaçınmayacağız. Ama bununla partimizi gevezelik kulübüne çevirmeyeceğiz. Biz komünistler bu eleştirileri yıkları değil, yapıcı bir biçimde, partimizin Leninci birliğini daha da pekiştirmek için örgütüü olarak yapıyoruz, yapacağız.

İşbirlikçi-tekeller burjuvazinin dayatmak için zorladığı faşist tırmanışa karşı savış, yeni halk katmanlarını, yığınları savışlara çekmektedir. Bu durumda barışçı olan ve olmayan, legal-aşık ve ille gal-gizli her tür savış biçimleri, araçları, yöntemleri uygulamak zorunluğa doğabilir. Uyanık olmak, provokasyonlara gelmek, serüvençilliyi yü açan tutumlara kesin karşı durmak zorunludur. Burjuvazi, halk yığınlarının direnşlerini, atılmalarının kırılabilir için, sapık-aldatıcı ideolojileri, akımları işçi hareketinin, sendikaların içine herici güçlerin arasına yaymaya çalışıyor. Bütün bunlara karşı savış komünistlere, Komünist Partisine düşüyor. Sağ ve «so» oportünizm, likidatörlere, fraksiyonculara, bölüncülere karşı kesin savış! Açıkta faşistlere, MHP ile omuz omuza veren Maoculara, Troçkistlere karşı savış, emperyalizme, MİT ve CIA ajanlarına karşı savış tın ayrılmaz. Sağ ve «so» oportünizm, likidatörlük çoğu kez birbir-

leriyle çitlişiyor. Küçük burjuva ulusculuğuyla, anti-Sovyetizmle kaynaşıyor. Bu alanda, burjuvazinin savışta TKP bu 60 yıl boyunca peşkök, hem acı, hem olumlu deneyler elde etmiştir. Bu deneyler onun savış birlikimleri içinde önemli bir yer tutar. Bu deneylerden Leninici yollar yararlanmak hepimiz de züşer.

Komünistler

Türkiye Komünist Partisi, hem ulusal kurtuluş savışlarının atesleri içinde, hem Kızı Oktabör Devriminin doğrudan etkileri altında gözerlini dünyaya açtı. Uluslararası komünist harekette yerini aldı, TKP'nin kurulmasıyla işçi sınıfı güçlü bir silaha kuşandı. Böylece işçi sınıfı kapitalizme tüm sömürdüüne, emperyalizme ve gerici-lice karşı ulusal bağışızlık, demokrasi ve sosyalizm için savışta yeni, tarihsel bir evreye ayak bastı. Proletaryanın, onunla birlikte halkımızın çoğunun bilinçli, örgütüü bir savışın, geleceğin mutlu yığınları ilk kez somut biçimde parladı. Sosyalizm için, ezgisi, sömürsüz bir dünya için savış bir imge olmaktadır. Türkiye Komünist Partisi'nin 60 yılı basan savışta bu boyda olmuştur. Acıları, zevinleri, yenilgileri, başarıları, ağrıları, yanlışları, atılmaları, girişimleri, düşmesi, kalkması, becerileri, becerişizlikleri herşeyiyle yaşam kavga dolu, canlı devrimci bir savış sürecidir. Bu savışın tüm verileri, etkileri, birlikimleridir. Savışlarda kazanılmak kutsamıdır. Bu kalmıtu bu silahlı komünistler, parti üyeleri gözbebeği gibi koruyacak, onu Leninci ustalıkla kullanacaktır.

Partimizin geçişine, bu saldırgan saldırıların varlığına, bu saldırıların partinin ömrü boyunca sürmüştür. Kimileri Türkiye Komünist Partisi'nin önlü geçişini yadsıyor. Kimileri de «dağdan gelip başı dakini kovmak» isteyen gibi bu kalmıtu ile oynamak istiyor. Bu gibileri bas düşman olarak tanımlıyor, bırakıp, NATO'yu, emperyalizmi, tekelleri bırakıp, halkımızın bu kutsal savışını bırakıp böyle gevezeliklere uğraşılıyor. İşçi sınıfının onun yanında hangi ezeği yığınları demokratik hak ve özgürlükler için alanlara çıkarıyor. Faşist yavaşaları, anti-demokratik kurumlarının dağıtılması, devlet mekanizmasının faşistlerden temizlenmesi, emperyalist buyundurduğu kırnak, ulusal bağışızlığı kavuşmak için savışıyor. Bu savış, sosyalizme açılan ileri demokrasinin için savışla, bölgesel bir erk savışıyla bağdır.

Lenin der ki: «Politik demokrasiyi bir yana bırakıp sosyalizme başka bir yoldan varmak isteyen kimsa, kaçınılmaz olarak, hem ekonmik, hem de politik bakımdan gerici sonuçlara varır.»

Komünist Partisi bu savışta işçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağışıklığı, ulusal demokratik cephenin kurulumu için proletaryanın hegemonyayı ele alması için savışıyor. İşçi sınıfının, Türkiye proletaryasının devrimci yığınsal savışları gelişiyor. Bu savışlar ileri demokrasinin devrimci aşamadan geçerek son ve kesin savış, kapitalizmin sömürdü düzenini kökünden yıkarak sosyalizme komünizme varmak savış olacaktır. Komünistler bu amaca, bölgesel bir savışa bağlı oldukları için komünistler, Komünistler, Türkiye Komünist Partisi, 60 yıl, boşuna savışmadı.

ATILIM, Eylül 1979
(TKP'NİN SESİ RADYOSUNDAN ALINMIŞTIR.)

27 Ağustos'ta Ankara yürüyüşü ile notalanan anti-faşist eylemler yer yer yurdun çeşitli bölgelerinde devam etti

KAMPANYA SONA ERDİ SAVAŞIM ŞÜRÜYÖR

FAŞİZME karşı savış kampanyası, 27 Ağustos'ta sona eren Ankara Yürüyüşü ile notalanan dükta sonra, yurdun çeşitli bölgelerinde anti-faşist eylemlerin, protesto gösterilerinin sürdüğü görüldü. Halkımızın en acil ve en yaşamsal isteimi olan «Faşist yuvaların dağıtılması, can güvenliğinin sağlanması» belgisiyle yürütülen eylemler, Batman'dan Ergani'ye, Edirne'ye kadar uzanarak sürdü.

«MHP kapatılması, can güvenliği sağlanması» anti-faşist kampanyasına katılanlar, faşizmin MHP ve yan örgütlerinde bitmediğini, MHP ve yan örgütlerinin emperyalizmin ve tekellerin yarattıkları canavar olan faşizmin Türkiye koşullarında siyasal yasallık kazandırılması vurucu güçleri, yuvaları olduklarını bildincediydiler. Faşizmin inine tiklamasının emperyalizm ve tekellerin yenilmesiyle olanaklı olduğunu, faşizmin kökünü kazınmasının ise sömürdüünün sona ermesiyle gerçekleşeceğini biliyorlardı. Ama bu, eylemlerinde, el kolu bağlamak, savışımızın çeşitli biçimlerinden biri olan kampanyayı reddetmek anlamına gelmiyordu. İşçi sınıfının örgütüü gücünün, siyasal örgütüünün yoldıştericiliğini de demokrasinin güçlerini, anti-faşist savışçıların düzenledikleri eylemler, mitingler, yürüyüşler başarıyla ödü. Suskunluktan saldırgan kadır ciden bağış-sözlü engellemelerine karşı, başarıya ve amanca ulaştı.

Şimdi savışın, yeni bir dönemde sürüyor. Güncel koşullarda Anti-faşist savışımızın bir yonü de ara-seçimlerinde anti-faşist bir platform temelinde eylem birlikleri oluşturabilmek olarak yanıyor.

«MHP'ye verilen her oy komünizm sıklımsı bir kurşundur» diyor.

MHP Hericileri, demokratlara, anti-faşistlere, sosyalistlere, komünistlere sıklıkan gerçek kurşunlar, hain kurşunlar, kabke kurşunlar yetmemiş gibi, yeni yeni kurşunlar peşinde, MHP böyle pervasızca tehdit ederken, CHP'nin, faşizmi çok korktuğu çekindiği komünistler karşısında «denge» unsuru gören, faşizmin üzerine gitmeye niyetisi tutumundan da cesaret alıyor. Faşist odaklar, bir süre önce, köşeye en fazla sıkıştırları: panik ve umutsuzluk içinde, üzerlerine buluşmuş kanıları türlü hikâyelerle ajanlara yıklemeye çalıştıkları Genel Başkanları'nın türlü hesapları peşinde yurtdışına çıktığı bir çemberden, büyük ölçüde CHP agrilikleri Hükümet'in ikrimetli tavırlarından yararlanarak, suçlarına göz yumulmasıyla kurtulduklarını, Geziğimiz denemede suç dosyaları mahkeme kalemlerinin raflarını doldurmuş olan MHP yan örgütleri, bir bakıma emperyalizm için desteği CHP agrilikleri hükümetle buldular. Hükümet, özellikle CHP yönetimi, konunun kapatılması için elinden geleni yaptı. Öyle ki anti-faşist mitinglere, «MHP kapatılması» sloganı mitinglere kendü örgütüü katılmaması için örgüte geleneler bile gönderdi. Çeşitli denge hesaplarıyla, seçim hesaplarıyla ve en temel de faşizm karşısında körlük ve kararsızlıkla, faşist yuvaları dolaylı olarak korudu, akıladı.

Herici güçlerin, demokratların, işçi sınıfının öncülüğünde yürütüüleri faşizm karşı savış kampanyası, CHP'nin, burjuva reformizminin, tekelleri utandıran faşizm karşısında tutarsız tavırlarını sergilerken, emeği yığınları faşizme karşı ödünüz savışçıların kimler olduğunu da bir kez daha gösterdi.

Evet, kampanya bitti. Savışım sürüyor. Faşizm inine tiklanı ve yok ediline kadar da sürecektir...

Batman'da Herici Gençler «Faşizme Geçit Yok» diye yürüdü.

MESS sözleşmeleri sadece Maden-İş için değil,
saldaki tüm çizgiler için bir sınav olacak

Toplu sözleşme döneminde bazı sağ ve "sol" saldırılar üzerine

ÖNÜMÜZEKİ günlerde DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası 100'ü aşkın işyeri için MESS ile toplu sözleşme görüşmelerine başlayacak.

Gerek burjuvazi gerekse işçi sınıfı, Maden-İş-MESS savasının birleştireci bir öneme taşındığını bilincindedir.

Toplu sözleşmelere aktarılan altındaki gidiliyor. Olan-olanüstü yetkilere sahip olan işkuvvetinin komutanlıklarının giderek artan bir düzeyde işçi-iyveren ilişkileri müdahalede bulundukları da görüldü. Toplu sözleşme savaşının keskinleştiği ortamdaki müdahalelerinde de artması şüphesiz olma-yacaktır. Sen günlerinde Adana'da Bossa fabrikasında, İstanbul'da Ülker ve Koka Kola'da yüzlerce direnişçinin gözü altına alınması "gerekmiş grev" yapılmaması türünden işkuvvetinin uyarıları bunun içindedir.

İkinci olarak CHP ağırlıklı hükümetin tekelci burjuvazinin ücretleri düşük tutmuş, kemeri kırma politikasının gönlüllü uygulayıcısı oldu. Bu hükümet dönemindeki kadar grev yasaklarını, eritemesi hiç olmaması "Toplumsal anlaşma" bu hükümetin eserdir. İşveren örgütlerinin her istediği bu hükümette yerine getirilmektir. Öyle ki MESS başkanı azılı gerek Turğut Özal bile hükümeti resmen başvurarak, Maden-İş'e karşı kendilerine yardımcı olmasını isteme cesaretini kendinde bulabilmektedir.

Hükümet -eğer kalırsa-Başbakanın sınıf sendikaları bunun için bir örneğidir) toplu sözleşmelerle işverenlerin yararına müdahale etmek isteyecektir.

Üçüncü olarak burjuvazinin sendikal hareketi sürdürdükleri kolların operasyonları sürmektedir. Bir yandan Türk-İş'in gerici bir yönetimin eline geçmesi, öte yandan bu kollar aracılığıyla DİSK'in birliğini parçalaması, burjuvazinin emrine kat kat yağ sürmüştür.

DİSK içinde sınıf sendikalarına karşı açılan kampanyaya öylesine boyutlar almıştır ki, örneğin DİSK Genel Başkanı, Maden-İş'in temsilcileri MESS sözleşmelerine sokmaya çağırıldığını piyasaya sürbilmektedir. Bu kampanyaya sıkış tutan kim sosyalistlerin tutumu da sendikaların savaşım gücüne zarar vermektedir. Özellikle sınıf sendikalarının tabanı ile yönetiminin arasını açmak ve bu yöllü (nasıl olcaksa) sen dikalarda kendilerini bir yedi edinme peşinde ki akımlar savşanlar bir birliğini o-

lusuşmasına da dar grup çıkarları yüzünden engel olmak-tadirlir.

İşte sınıf sendikaları, tüm bu engeller karşısında toplu sözleşme savaşımına hazırlanırken, işe tabanına yönelik yoğun bir ideolojik saldırıya da göğüslemek durumunda-dır. Sağ ve «Sol» görüşümün çevrelerden gelen bu saldırılar, aslında tabanda kaç karşıklı yaratmayı, böylece sendikaların, sınıf düşüme-nine tüm güçleriyle yüklenmelerini önlemeye amaçlıyor-lar.

SAG'DAN GELEN CARPITMALAR

Sosyal demokrat, halkçı de-mağojinin ardına sığınan CHP sağ kanat yöneticileri, etkileri altındaki işçileri fazla laçret istemeye, (ulusal çıkarlar edebiyatı) düşük ücretlere razı olmaya zor-luyorlar. İşbirliği içinde oldukları sendika bürokratlarının aracılığıyla belli işçi kesimlerini savşımdan uzak tut-maya çalışıyorlar. Özerli bu-talım vb. demağojileriyle işçi sınıfı içinde reformist sağ ha-yatlar yaymaya, yemaisizliği egemine kalınaya çabalyorlar. Bu demağojilerin maskesi yer-tilmelidir. Ulusal çıkarlar edebiyatının ardında yatanın tekelci burjuvazinin çıkarları olduğu yığınlarla gösteril-melidir. İşçilerin üzerinde bu lunması net sonucunun iş-verenlerin karlılarını artması demek olacağı açıkça so-mutça gösterilmelidir.

Gegenlerde 300 büyük şirketin 1978 yılı kârları açıklan-dı. Görüldü ki, kapitalistlerin kârları 1978'de de art-maya devam etmiş.

Bu çok somut gerçeği, iş-çilerin «överisi» isteyenlerin ağızına tıkmak gerekir.

Başka bir sağ propagandada, «İmdi bunalmıy var, ham-mede çok işten çıkarmalar arttı, bu durumda grev işve-renlerin işine yarar teması-nı işliyor. Böylece genellemen-ler, işçiler arasında, «buna-lım koşullarında işverenler karşı savaşım verilemez» yar-gısını yandırmayı amaçlı-yor. Aynı zamanda sağ oportünist akımların maskesi o-luyor. Bunun örneği 1977 grevlerinde açık bir şekilde görüldü. «Stoklar çok, grev burjuvaziye yarar» demek hem savşımdan kaçmanın bahanesi yaratıldı, hem de sınıf sendikacılığı lafazanlık la yapılmaya çalışıldı. Benzer girişimler bu kez de beklenmelidir.

İşçileri savşımdan alıkoy-maya yada yanlış yöllere sürüklemeye, işçilerin düşünce o-lan tepkilerini sınıf düşüme-larına yöneltmeye amaçlayan ve «sol» çabalar, özellikle savaşım başladıkdan sonra savşımdan en kritik noktala-rında ortaya çıkacaktır. Bir gerçeği, ugyanıkış biran ol-sun elden bırakılmayay ge-rektir. Örneğin buğün kim

se «az ücret istemende bulu-nalım, patron fazla veremez diyecek durumda değildir. Ama yaran savşımdan belli bir evresinde daha üst ka-dınlarla uluşma olanakları varken, «bu kadrları yetilinsin» diyenler çıkacaktır. Savşımdan yan çizme, sınıf sendikalarının öndü kesme çabaları olacaktır.

Sağ eğilimlerin başka bir görüşü biçimi de, sınıf sendikalarının yöneticilerinin her yaptıklarına türlü çeşitli bahanelerle karşı çıkmak ola-rak belirecektir. Bu saldırı-ların göğüslenmesi, etkisizleş-tirilmesi, yığınlarla yönelik etkili ve bilimsel gerçekleri açıklayıcı, hedef ve olanakla-rı gösterici bir altyaşın ve propaganda çalışmasını ge-rektirir.

«SOL» SALDIRI KORÜSÜNDE YENİ BİR SES

Kimileri de devrimcilğin ölçütünü toplu sözleşmelerde istemekte zam şartlarının yükselişinde görüyorlar. Bunlara göre ne kadar çok zam istenirse o kadar dev-rimci olacaktır. İngilizler'deki Türkiye'yi bir grupe yar-lanan «İşçinin Sesi» adlı der-gin bu bunlardan biri. Bu der-ginin yazarları bir yandan se-rüvenci «sol» bir eğilimi iş-çilere aşılamak istiyor, bir-yandan da toplu sözleşmeler yoluyla devrim bile yapilacak-ını savunarak en sağ konula-ra düşüyorlar.

İşçinin Sesi yazarları toplu sözleşmelerdeki istemlerin ta-banının söz ve karar sahibi olması ilkesinin işletilmesi ve işçi sınıfının ne kadar olacak gücüne olduğunun dik-tate alınmasıyla saptanması na karşı çıkıyorlar. İşçilerin toplu sözleşme istemlerini kendileri saptamak istiyor-lar. Hatta saptamışlar bile. Diyorlar ki, «Buğün asgari ücret 1200 TL olmalıdır ve toplu sözleşmelerde bu esas alınarak talepte bulunulma-lıdır. Burjuvazi bu istemi kar-şılacak durumda değildir. İşçiler bunu kararı bir ge-çkide isterlerse o zaman dev-rim olur.» Bu nedenle de 1200 TL istemeyen her işçi, her sendika oportünist, dev-rim kaçağı olup çıkıyor.

TOPLU SÖZLEŞMELERDE DUZEN DEĞİŞTİRME HAYALLERİ!

İşçinin Sesi'nin yaza yazma-yı çok seven ama marksist-leninist bilimin temellerini kavramış olmayan çok uzak yazarları gerekçe istemini, toplumsal gelişimin çıkarları nın uygun istek olduğunun, bunun iş «bir ülkede o gün-ki ekonomik gelişiminin ir-tim gücleri gelişme düzeyi-nin nesnel olarak sağlayabile-ceği tüm olanaklardan işçi sınıfının yararlanabilmesi iş-yeği» olduğuna söylüyorlar. (İşçinin Sesi sayı 101, S.3) İki satır aşağıda ise «Buğün Türkiye'de asgari ücret en az

İşçi sınıfımız olağanüstü koşullarda toplu sözleşme görüşme-lerine hazırlanırken, yoğun bir ideolojik saldırıya da göğüslemek zorunda.

1200 TL olmalıdır. Bu her yönüyle gerçeği bir istem-dir» deniyor.

Tüm olanaklardan işçi sınıfının yararlanması gerçeğini bu genel görüş bilimsel gerçeği ayne alıp toplu sözleş-melere uygulamaya kalkar- san ve bunu yazarların sorunlu bilimselliği kendinden men-kul matematiğe yöntemler-le rakam saptamaya indir-gersen komik olur.

Bir kere toplu sözleşmeler burjuvazi ile işçi sınıfı ara-sında bir pazarlıktır. Lenin'in benzer konularda belirttiği gibi bir «uluslaşma» masasıdır.

İkincisi, toplu sözleşmeler, düzeni değiştirme araçları de-gildir. Sosyalist toplumun gö-zelliklerini toplu sözleşme ile deği-yapmanın adına ne de-nir? Yazar, iki satır aşağıda «1200 TL gerçeği bir istem-dir» diyor. Kendi yaptığı ta-nımlamayı kollanarak işçilerin eline 1200 yada 1500 lira (yani aynı net 20-30 bin lira) geçerse, işçiler «üretim gücünün gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği tüm olanaklardan yararlanabilecektir». Yazar burjuvazi bu kadar veremez diyor. Hiç kuşkusuz olmasın, eğer işçiler böyle bir onayına ka-pılıp da bir her olanaktan yararlanıyor, savşama ge-rek kalmadı diyecek olsalar sınıf savşımdan bırakacak ol-salar, burjuvazi fazlasını da verir gerinde.

İŞÇİ SINIFINA GÜVENSİZLİK

Yazar kendisini toplu sözleşme istemlerini saptamada yetkili gördüğü için, tabanın katilimini gerekçesi görüyor. Ona göre taban burjuva propagandasının yaydığı önyar-gıların kurbanı durumunda ve hakını istemeyen biriyordı, az istemeye eğilimli. Üstelik bu genellemeler Maden-İş gibi işyerlerini bilincinde-nde büyük rol almış bir sendikamızın işyeri için 100'ü aşkın işyerinde çalışan işçilerin istemlerini kolektif bir şekilde ve sendikamız öncülüğünde saptanması söz ko-nusu iken yapıyor. Böylece hem Maden-İş sendikası ve yöneticileri, il bu nedenle ill-niyor, hem de 100'ü aşkın iş-çiyeninde 30 bin kadar işçin-örüttü bir biçimde iş-te-melerini saptamada söz ve karar sahibi olacak kadar bilinci olmadıkları söylen-

mek isteniyor. Aynı zamanda sözleşme taslağının kolektif olarak hazırlanması için ça-ba göstermek, «gidip işçile-re sormak» olarak basitleştir-iliyor. Sendika ile işçiler bir birinden ayrıyor. Oylarla işçi sınıfının dışından bak-mak yazarı burularda kadar getiriyorlar.

Tüm bunların ardında, iş-çi sınıfına güvenizlik sirtı-ıyor.

«SOL»DAN SAGA

Öte yandan İşçinin Sesi ya-zarları, toplu sözleşme sava-yını bir sınav olan bu savaşı-mın salt ücret zammı iste-meye indiriyorlar. Halbuki ne kadar ücret istenince de-gil konular buğün ancak Türk İş sendikalarında, sarı sendikalarda, işçilerin istem-lerinin bastırılmak istendiği sendikalarda, devrimci işçiler-le sarı yöneticiler arasın-daki bir tartışmadır. Sınıf sendikalarında toplu sözleş-me savaşımı çoktan salt bu ekonomik hakları savşımı ol-maktan çıkmıştır. Toplu sözleşmeler çok çeşitli konular içermektedir. Elbette ne ka-dar isteneceği konusu her zaman önemlidir, ama toplu sözleşmeyi salt bundan ibaret sanmak, toplu sözleşme-lerin sınıf savşımı içindeki yerini hiç kavramamak ya-da aradan ekonominin sa-vanucusu olmaktır. Her ne-le, kararlar 1200 TL istemekte devrim olacağını sanmak «sol» serüvencili-ten sağ oportünizmin batı-na-yuvarlanması, sok lafazan-lıktan yetimsizliğe düşme-nin, sınıf savşımını masa başında elektronik makine-ye rakam hesaplamaya indir-gemeyen en açık göstergeleridir.

İşçi sınıfının isteklerini elde etme gücü gün gün art-maktadır. Bunların koşulla-rında devrimci sonuçlar çı-karma olanakları vardır. Sınıf sendikaları bu olanakla-rı değerlendirecek ve sendi-ka hareketi yeni bir ivme ka-zanacaktır. Solda eyer alan tüm parti, grup ve akımların yeni bir sınav olan bu sava-yında alacakları net sınıf sendikalarına karşı takina-cıkları tutuma, sağlayacakla-rı desteğe dolaylı biçimde burjuvazinin yanında sat tut-maktan kaçmalarına bağlı olacaktır.

Istanbul Bağımsız Senatör

adayı Beria Onger'le söyleşi

İlerici Kadınlar Derneği Genel Başkanı Beria Onger, 14 Ekim Ara Seçimlerinde İstanbul'dan bağımsız senatör adayı. Onger, bağımsız adaylığını, ilerici demokrat kesimlerin, işçilerin, emekçilerin, faşizme, emperyalizme, tekellere

karşı güçlerin sesini duyurmak, onların sözcülüğünü yüklenmek üzere koydu.

Savaş Yolu, İstanbul bağımsız senatör adayı Bakiye Beria Onger'le bir konuşma yaptı. Onger Savaş Yolu'nun sorularını şöyle cevaplandırdı:

ONGER: 'PROGRAMIM TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ GÜCÜNÜN PROGRAMIDIR'

SAVAŞ YOLU: Sayın Beria Onger, sizi daha önce İKD Genel Başkanı olarak tanıdık. İstanbuldan bağımsız senatörlük için adaylığınızı koydunuz. Kimlerin adayı olabileceğini sorabilir miyiz?

ONGER: Kısaca yanıtla- rım. İstanbul tüm emekçi halkının ve tüm demokrat- larının sesini yükseltmek için aday oldum. Onların adaylığını

Biraz daha ayırtlatılacak olursak, tüm yaşam boyunca yolunu işçi sınıfının yolu olarak belirlemiş bir kişiyim. Bu yüzden işçi sınıfının, ço- lumuz işçi sınıfının yolun- dur diyenlerin adayayım. İKD Genel Başkanayım. Bir anneyim ben. Evlât acısına son diyen tüm anaların tüm emekçi kadınların adayayım.

Demokrat bir kişi olarak hal- kımın, işçi sınıfımın demo- kratik haklarını sağlanması gerektiğini savunan demo- kraların adayayım. Başka tür- lü söyleyecek olursam, bugün işçi sınıfının siyasal örgüt- lenmesi üzerindeki utanası yasak halâ sürüyor. Parla- mentoyu işçi sınıfına kapayanlarla, işçi sınıfını siyasal haklarından yoksun edenler- le Parlamentoda da savaş- mak için adayım.

SAVAŞ YOLU: Cevabınız Türkiye'deki demokrasi konu- sundaki düşüncelerinizi sor- maya itiyor bizi.

ONGER: Sorunun cevabı basit ve kısa.

İşçi sınıfının örgütlen- me hakkı, örgütlenme hakkı siyasal ör- gütlenme hakkı kendi dün- ya görüşünün dilediği gibi propagandasını yapma hak- kı olmadan gerçek anlamda burjuva demokrasisi bile ol- maz. Daha da kısası 'TKP'- siz demokrasi olmaz.

İşçi sınıfının siyasal ör- gütlenmesi üzerindeki yasa- ın 57 yıldır sürdürüldüğü bir demokrasi olmaz. Daha önce- de belirttim. İşçi sınıfının ve demokrat güçlerinin demok-

ratik haklarının ve örgütlük- lerinin savunucusu olarak da adayım.

SAVAŞ YOLU: 1979 ara se- çimlerinde Türkiye solu bir- liliğini bir seçim işbirliği biçiminde somutlayamadan, sağ- layamadan giriyordunuz. Siz de- moladaki adaylardan biri ol- larak bu konudaki düşüncelerinizi açıklar mısınız?

ONGER: Kuşkusuz dağın- lık olumsuz. Östetik de sade ce sosyalistlerin, komünistlerin, yani işçi sınıfının bir- liliğinin sağlanması değil, tüm ulusal demokratik güç- lerinin eylem ve cephe birli- ğinin sağlanması da bir o ka- dar önemli. Emperyalizme, tekelilere, faşizme, sovenizme karşı, ulusal demokratik güç- lerin kalıcı birliğini sağlama bilmesi, kalıcı kazanımlar elde etmelerinin zorunlu ko- sulu. Ama bu seçimlerde bu-

nu, seçim listelerinde somut- layamadık. Yine de ben, bu koşullarda da yapılabilecek çok şey bulunduğuna inanı- yorum.

SAVAŞ YOLU: Nasıl, biraz açıklar mısınız?

ONGER: Örneğin ben, Sos- yalist Parti'nin İstanbulda- ki adaylarını, soldaki ötekli bağımsız, ilerici yurtsever a-

den olabildiğince birleştirme- yelim? Neden daha yaygın ortak mitingler, salon toplan- tıları yapmayalım? Neden hal- kımıza ortaklaşa seslenmeye- lim? Bu, halkta, ilerici kamu- oyunda, sola güven yaratma- caktır. İlericilerin, sosyalist- lerin, komünistlerin, omuz- omuza verdiklerinde nasıl ye- nilmez bir güç oluşturacakları gösterilebilecektir.

SAVAŞ YOLU: Ancak bir- nokta var. Böyle ortaklaşa seçim eylemleri veya kampan- ya sonucunda, herkes ken- disi için ayrı ayrı mı oy iste- yecek. Seçimlerin, seçimlere katılmamanın bir amacı da oy almak değil mi?

ONGER: O'yu küçümse- yorum. Seçimlere katılmama- göre seçilmek için çalışsa- cım. Ama işçi sınıfı, seçimle- ri salt oy sayışı ile değerlen- dirmez. Ancak orada gör- mez. Seçim kampanyasının ana amacı, tüm kampanya boyunca yerliçil güçlerinin karşısına dikilebilmek, bir alternatif gösterilebilmek, hal- kın emperyalizmin tekeline, emperyalizmin varucu gücü olan faşistlerin-keşidini ser- gileyebilmektir. Yığınları ha- rektelendirebilmek, bilinçlen- direbilmektir. İşçilerin yanı- nın yanı sıra adayları arasın- daki eylem birliğinin ayrın- tısı, çözümlenebilir teknik bir sorundur.

SAVAŞ YOLU: CHP'nin sağ- yönetimi, Sol'un sosyalist par- tilerin seçimlere başlaması ol- larak katılmalarına öfkeleni- yor. Bu konuda ne diyorsün-üz?

ONGER: Bir kere, öfkelen- mekin kimin hakkına... Son- ra, faşizme karşı savagım vermedikten, faşizmi, faşist- terörü geriletmedikten de- mokratların sınırlarını geniş- letemedikten, emekçilerin dertlerini hafifletemedikten tam tersine tüm bu dertleri derinleştirdikten sonra, sos- yalistlerin, ilericilerin, de- mokratların, CHP'yi oyla des-

telemeleri için bir neden var mı? CHP hükümet ol- duktan sonra, emekçi halka, demokrat güçlere verdiği tüm sözleri unuttu. Halkı sa- he umutlulara uyuttu. Umut işçi sınıfıdır. Umut emekçi halktır. Seçim kampanyamın başlıca beğisi, bu yüzden «Sahte umutlulara oy yok» bel- gisidir.

SAVAŞ YOLU: Sayın Onger son olarak seçim propaga- ndasının programını sorarak isteriz.

ONGER: Bir seçim bildirisi hazırladım. Buna bir tür program da diyebilirsiniz. Sa- vunduklarımız, seçilirse par- lamentoda dile getireceğim istemler bu bildirgede yer al- yor. Kısaca söyleyecek olurs- am, Türkiye işçi sınıfının örgütlü gücünün programı, seçim bildirgemin temelini oluşturuyor. Bu yeterli sanı- rım.

SAVAŞ YOLU: Sizi yordak sayın Onger, Çok teşekkür ederiz. Ayrıca söyleyeceğiniz bir şey var mıydı?

ONGER: İstanbul'un tüm emekçi halkını, işçilerini, analarını, emekçi kadınları, demokratları, ilericileri, sos- yalistleri, komünistleri, beni sadece 14 Ekim günü sandık başında değil, tüm kampanya boyunca desteklemeye çağırı- yorum. Emperyalizmin kiska- cına karşı, tekelilerin yarat- tığı bunalmış emekçi halka yükletilmesi girişimlerine kar- şı, faşizme, sovenizme karşı demokrasi gücünün bayra- ğını yükseltmelerini, belirle- rini haykırmaslarını istiyö- rum. Seçim kampanyamızı demokrasi güçlerinin bir yu- ğun çıkışı haline sokalım. Se- çim kampanyası: ulusal de- mokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin olmasında bir adım olsun. İleri demo- kratik devizme doğru yığınları, bu sömürü düzenine emper- yalizme, faşizme, tekellere karşı biraz daha bilinçlendire- lim. Çağrım bu...

İşçi sınıfının örgütlü gücü halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunu aydınlatıyor

Seçim için "Vaad program" değil, Devrim için program

YENİ bir seçim dönemine girildi. Ülkemizi emperyalizme bağlayan; işçi sınıfımız, emekçi halkımız yokluğa, yoksulluğa, işsizliğe mahkûm eden, demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına alan çemen güçler veonların lrlıl ufaklı partileri, yine halkımızın karşı sına çıkacak, oy isteyeciler. Yine boy boy vaadler sıralanacak. Yalanların üzerine yalanlar binecek. Birbirine benzeyen seçim havaları'ndan biri daha yaşanacak.

1979 Ara Seçimleri'nin önceki seçimlere benzeyen bir başka yanı da, anti demokratik olması. Komünist parti'le üzerindeki yasağın sürdüğü bir seçimin «demokratik» ifadesinin bir yutturmadan ibaret olduğu açık. Ama işçi sınıfı, onun siyasal partisi için seçimler, hiçbir zaman bir oy ve sandalya avcılığı olmadığına göre, bu seçimlerde de işçi sınıfının öncü siyasal grubu, örgütü, seçim için değil devrim için programıyla, halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunu aydınlatıyor. Burjuvazinin, işbirlikçi tekelciler ve büyük toprak beylerinin siyasal kuruluşlarının «çözümözümlük» olarak ortaya koydukları ve çözümünü yolunu tüm yükü emekçi sınıflara yüklemekte gördükleri büyük burjuvazinin ZUMDUN, tek doğru ve geçerli çözümünü getiriyor. Çözüm bu sömürü düzeninin temelden değişmesidir. Çözüm Sosyalizmdir.

Çözüm, sosyalizme giden yolda ya kin amaç olarak İleri Demokratik Devrim, İleri demokratik İktidar.

İçinde yaşadığımız Dünya, içinde yaşadığımız Türkiye

DÜNYA çapında, kapitalizmin sosyalizme geçişin savaşımının verildiği, sancılarının yaşadığı her çağda yaşyoruz. Bu geçiş belirleyen devrim süreci üç temel doğrultuda geliyor: Sovyetler Birliğinin başını çektiği dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi, Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş hareketi. Sürekli gelişmekte olan emperyalizm, dünya devrim sürecinin bu üç temel gücüne karşı umutsuz bir savaş yürütüyor. Ancak, emperyalizmin saldırgan bir biçimde ve her türlü aracı kullanarak yürüttüğü bu savaş, bir bütün olarak ele alındığında da dünyadaki güçler ilişkisinin, güçler, barış, demokrasi, sosyalizm güçlerinden yana değişmesini en getilemiyor. İleritemeden yana güçlerin elde ettikleri her kazanım, her başarı ülkemizi ilerletti güçleri-

nin, halkımızın savaşımı için de daha elverişli koşullar yaratıyor.

Türkiye, böyle bir dünyada, kapitalist-emperyalist sisteme bağımlılık ilişkileri içinde yer alıyor. Ulusal bağımsızlığımız ipotek altına sokan, Türkiye'yi NATO'larla, İkili anlaşmalarla, dışlarla emperyalizmin lütesajı haline getiren Kurtuluş savaşından hemen sonra İktidarı alan burjuvazidir. Bu gün ülkemizde, eli yıldı, emperyalizm le sarmas dolaz güçlenen işbirlikçi-tekelci büyük burjuvazi ve büyük toprak beyleri bağılaşıklık ik İktidarda bulunuyor. Bunlar açık faşizmden kısıtlı burjuva demokrasisine, faşist kanadı da bulunan en gerile hükümet modellerinden burjuva reformist modellerine kadar uzanan geniş bir burjuva İktidar biçimleri yelpazesinde, İktidar olmaya, sınıf egemenliklerini korumaya çalışıyor.

Anacak, içinde yaşadığımız günlerde, burjuvazinin çeşitli İktidar alternatiflerinin birer birer iflas ettiği, her yeni denemelerin burjuvazi adına yeni bir başarısızlık ve bunalmış derinleşmesiyle sonuçlandığı görüldü. Bu durumda emperyalizmin işbirlikçi tekelciler, büyük toprak beyleri, bir yandan yeni İktidar ve hükümet formülleri ararken, öde yandan en kısıtlı bir burjuva demokrasiyle bile hükümet etmeyi basaramayarak, açık faşizm, militarist darbe alternatifini bile saklı tutarak, sıkıyönetim ler, her türlü antidemokratik baskılar yoluyla, toplumsal bunalmış üstesinden gelmeye çirpınıyorlar.

Ote yandan, giderek nice ve nice anlamda gelişen, güçlenen işçi sınıfı, yoksul ve küçük üreticiler köylü, çekti orta katmanları, aydınlar ve tüm ulusal, demokratik hakları ellerinden almış Kürt halkı, işbirlikçi tekelciler - büyük toprak beyleri egemenliklerinin sorunlu olan büyük ekonomik ve toplumsal bunalmış sonuçlarını yüklenmeye hiç de niyetli değil. Emekçi kesimlerin zaman zaman kebararı, zaman zaman İnen, ama objektif koşullar gereği hep diki duran protestoları ve hareketleri, bu günün kurtarıcı olama yacığını, her geçen gün biraz daha iyi kavramalarını, kendilerine közum diye sudaşın yolları açıyor. Her demer demeyip, aldıkları umutları ardında gitmekte sonra yeni ve geride çözümler aramalarını «kay-çık» çözümlerini «Bas dışman, tüm açlığıyla ortaya çıkıyor: Emperyalizm, işbirlikçi tekelci sermaye-büyük toprak beyleri... Ve baş düşmanın, tüm Türkiye emekçi

halkını ve demokrasi güçlerini tehdit eden, yakın bir tehlike olan örtük veya açık faşizm olanları

Ne Yapmalı, yada çözüm

TÜRKİYE işçi sınıfının siyasal öncüsü, programında, bu? gündü halk düşmanı düzenin devrim yoluyla aşılmasının tarihsel bir zorunluluk olduğunu belirtiyor. Sosyalizmin kurumsayın noktalanacak olan bu süreklilik yolu, yakın amacın, iki adımı «İleri demokratik devrim» ve İleri demokratik İktidar» olduğunu vurguluyor. Tüm bu süreç boyunca, burjuva demokratik özgürlükler işçi sınıfının gerekliliğini de yad şımadan, varolan koşullarda verilecek savaşımı kükümsemeyen, gerçek çözüm yolunu «Sosyalizme açılan İleri demokratik İktidar» olarak gösteriyor. Kültürünin hegemonyasında, işçi-köylü bağılaşıklık temel üzerinde tüm emekçi sınıfları ve tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliği ile gerçekleştirilecek İleri demokratik devrimin ve onun işçi sınıfının hegemonyasında tüm emekçi sınıfların İktidarı olan İktidarı, görevlerinin en başına, anti-emperyalist, antitekel, demokratik görevleri koyuyor. Bu görevlerin başarılması, köklü ekonomik, toplumsal siyasal dönüşümlerin gerçekleştirilmesini getiriyor. İşçi sınıfının öncü siyasal grubu, gerçek ve sonuçlu kurtuluş ise, İleri demokratik İktidarı sosyalist devrim ve sosyalist İktidarda doğru bu yemesinde, sosyalist devlet sosyalist ekonomi ve sosyalist demokrasinin kuruluşunda, kısaca sosyalizme giriyor.

İleri Demokratik Düzen ve emekçi sınıflar...

ANTİEMPERYALİST, antitekel, demokratik görevleri başa koyduğumuz İleri demokratik devrimin İktidarı, İleri demokratik düzen, bunalmış çıkış yolu ve burjuvazinin alternatifleri dışında çözüm arayan geniş emekçi yınllara, ülkemize, halkımıza neler getirecek?

İleri demokratik düzende devlet yapısı

Emperyalizm emperyalizmin ortası işbirlikçi tekelci burjuvazi, büyük toprak beyleri bütün ezgi ve sömürü düzenini burjuva devleti burjuva devlet aygıtı aracılığıyla sürdürüyor. Cumhuriyet tarihinin yarasından fazlasını sıkıyönetim altında geçiren halkımız, nesilden değil konukdan «devlet baba» dediği bu aygıtın yapısını ve nüfuzünü iyi tanır. İşbirlikçi te-

kelcilerle büyük toprak sahiplerinin devleti, tüm yasa, yargı ve yürütmesiyle başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıflar üzerinde baskı aracı olma niteliğini sürekli korumaktadır.

İleri demokratik düzende, İleri demokratik İktidarda, Devlet, işçi sınıfının hegemonyasında, işçilere bağılaşıklığına, emekçi yınllara dayanır. Devletin burjuva özü ve burjuvazinin hegemonyası yerine işçi-köylü bağılaşıklığı, hegemonyası geçmiştir. «Demokratik devlet», işçi sınıfının, köylülerin, kent ve köy emekçilerinin, geniş halk katmanlarının temsilcilerinden oluşan Millet Meclisi, halk ve ülkenin tüm sorunlarını egemene çözer. Antiemperyalist, antitekel, demokratik görevlerin yürütülmesi, düzenlenmesi, denetlemesiyle yükümlüdür.

Bu topluma, emekçi sınıfların siyasal öncüsü olan, ulusal bağılaşıklık demokrasiyi savunular, toplumsal ilerleme, hakları arası barış ve çözümlük ilerletme benimseneyen, faşizme karşı savaşım veren ve sosyalizme dönüşümü gütmeyen siyasal kuruluşlar serbestir. Halk düşmanlarını, tekelcileri, emperyalizmin işbirlikçilerini, büyük toprak sahiplerinin, barış, toplumsal ilerleme, sosyalizm düşmanlarını en örgütlenme hak ki yoktur. İleri demokratik devrim, tüm devlet mekanizmasını gerillerden, emperyalizmin ajanlarından, faşistlerden temizler. Tüm yerel yöneticiler, valiler, kaymakamlar, günceller, soğuk, halk tarafından seçilir. Demokratik devlet, tüm demokratik hak ve özgürlükleri güvence altına alır, bunların fiilen kullanılmasını sağlar. Burjuva devletin tüm antidemokratik yasalarını kaldırır. Emekçi sınıflara en geniş örgütlenme hakkı tanır. Demokratik devlet, ülke toprakları üzerinde tüm halkların ulusal, demokratik hak ve özgürlükleri sağlar. Kendi kaderlerini belirleme haklarına saygı gösterir.

İleri demokratik devrim emperyalizme karşı başlıca görevler, İleri demokrasinin emekçi yınllara getireceği başlıca noktalar ise şunlardır:

Ülkemizin, işbirlikçi burjuvazi tarafından siyasal, ekonomik, askerik bakımdan emperyalizme bağlanmasyla ulusal egemenlikimizi savarak alma anlamında, ordumuz NATO nun emrine verilmemiş, köleleştirilerek İkili anlaşmalar imzalamıştır. Yurt savunmasını İleri planlar bile İngilizce yazıldığı. Topraklarımız üzerindeki ABD ve

- **KDP Başkanı Kasımla, "Biz yalnızca Kürdistan'ın özerkliği için değil, aynı zamanda demokrasinin için de savışıyoruz"** diyor.
- **İran Devriminin bugün hangi noktaya, hangi aşamaya vardığını, yarın nereye gidebileceğini saptamak, yalnızca sınıfsal yaklaşımınla olanaklı.**
- **Mollaların büyük bir bölümü toprakta ve üretimde ataerlik ilişkileri saunuyor, lonca düzeninin sürmesini istiyor.**

dünyadan

Bağılantısızlar doruğu ve emperyalizm

KÜBA'nın başkenti Havana'da toplanan Bağlantısızlar 6 doruk toplantısı, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki savaşın kıyasına sürdüğü bir arena oldu. Dünya çapında gerileyen ve her geçen gün yeni bir ülkenin karşısına dikildiğini gören emperyalizm, bu dorukta halkların ve devletlerin antiemperyalist dayanışmasına kama sokmak için çok çalıştı. Buna karşın ulusal bağım sızık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm güçleri, dünya halklarının baş düşmanı emperyalizmi ve Pekin yönetiminin teşhir edilmesini, antiemperyalist birliğin korunmasını için vargüçleriyle çalışıyor.

6. doruk toplantısı sona erdi, ama tekelci ve maocu basın, doruk sonuçlarını çarpıtarak için birbirleriyle yarışıyor. Oysa doruk toplantısı, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki kıyasına savışında, sosyalizm güçlerinin bir ileri adım atmasını, emperyalizmin ise gerilemesiyle sonuçlandı.

6. doruk toplantısında maoculuktan ödünç alınan "iki söpür gücün eşit uzaklık" deyimini, tekelci karar tasarruflarında bile yer almadı. Buna karşın, ABD emperyalizmi şiddetle eleştirildi. 6. doruk toplantısında Mısır hareketinin atılması, ama Mısır tamamen soyutlandı. Hareket içerisinde Mısır'ın müttelikleri olarak bilinen kimseler bile Camp David ihanetini unvanı bildiriyor imza attılar.

6. doruk toplantısında Kamboçya'nın tek temsilcisi olan Heng Samrin yönetimi hak ettiği yere oturmadı, ama Kamboçya kasabı Pol Pot'un ehliden bağlantısızlardaki Kamboçya temsilcisi olma sıfatı alındı. Pol Pot'un önceleri pek ateşli savunulan, doruk toplantısı sırasında gerilemek zorunda kaldılar.

6. doruk toplantısında, ırkçılaşma, ırk ayrımına karşı savaşım, halkların ulusal bağımsızlık savışına destek, sömürgecilik ve yeni sömürgecilik karşı savaşım ilkelere, etkisine oranla daha büyük bir kararlılığa kavuştu. Emperyalizmin Afrika'nın güneyinde giriştiği oyunlar açığa çıkarıldı.

6. doruk toplantısında, yeni bir uluslararası ekonomik düzen savışının hızlandırılması, bu arada gelişmekte olan ülkeler halklarının kalkınmasına katkıda bulunacak bir fon kurulması kararlaştırıldı.

6. doruk toplantısı sırasında, ABD emperyalizminin toplantıya müdahale planları toza çıktı. Küba'da birden "keşfedilen" Sovyet askerleri dümenleri, Federal Almanya dışişleri bakanının "eşit uzaklık", "denge" yolunda kararları alınacağına ilişkin açıklamaları hiçbir etkide bulunamadı. Dahası hareketi bölmek için yola çıkan emperyalizm ve Pekin yönetimi, Bağlantısızların birliğinin daha da pekiştirildi güçlerü.

6. doruk toplantısı, barış savışının açılması, yuvarşanması ve silahlaşmanın önemi vurgulandı. Savaş kıyıktarlarının heveslerini kuraklarında bıraktı.

Evet, Bağlantısızlar 6. doruk toplantısı emperyalizm ile sosyalizm arasındaki kıyasına savışının önemli bir arenası oldu. Sonuçta, emperyalizm gerilerken, sosyalizm güçleri bir ileri adım daha attılar.

İrlandaki yeni gelişmeler ve mollaların sınıfsal karakteri

MAHABBAD'ın düşmesinden bir gün önce düzenlenen 6. doruk toplantısında İrlandan Demokratik Partisi Başkanı Dr. Abdurrahman Kasımla şöyle diyor: "Humeyni ile iki kez gördüm. Her ikisinin de bana, "ehpimiz kardaşlar, müslümanlar, tüm müslümanların tüm hakları verilecektir" dedi.

Özerklik konusundaki istemlerinin İranda verilen demokrasinin savışının bir parçası olduğunu vurgulayan Kasımla, toplantıyı bitiren İranda ve dünya kamuoyuna şöyle seslendi: "Biz yalnızca Kürdistan'ın özerkliği için değil, aynı zamanda demokrasinin için de savışıyoruz."

1945'te İranda yarıyana kurulan İki özerk cumhuriyet, Azadçılık ve Kürdistan pratiği, o günlerden bugüne gelenekler. Kasımla'nın hakkı olduğunu, ulusal egizye son verme savışını ile demokrasinin savışının ayrılmayacağı gösteriyor. İranda komünistlerin partisi TUDEP'in, İranda Kürdistan Demokratik Partisi'nin ardından komünizminin, komünistlerin Kürtlerle birlikte kurusuna dizilmesi bağlamasının bir rastlantı olmadığını kanıtlıyor.

Kasımla'nın "eşit müslümanların haklarını tanıma" beliminde teminatları veren Humeyni'nin Kürdistan üzerine yürüdüğü. Neden sokurim emri verdi? Bunu anlamak için İranda mollaların sınıfsal konularına, hanevi sınıf ve tsbakaları temsil ettiklerine, bakmak gerekiyor. Bir yandan karşı olduğunu tek taşıyan, ABD dışlerini ülkeden çıkararak, Amerikan basını üzerine yasaklar koyan Humeyni'nin emperyalizme karşı zafer kazanıp Afganistan'a neden emperyalizmi birlikte aynı saflarda solduğunu İranda Fars olmanın halkları karşı neden bağırıyor? Neden terör estirdiğini kavramak için İranda devriminin bugün hangi noktaya hangi aşamaya vardığını, yarın nereye gidebileceğini saptamak yalnızca sınıfsal yaklaşımınla olanaklı.

YIGINLARI SÜRÜKLEYEN MOLLALARIN SİNİFSAL YAPISI

İranda 'şah despotluğunu

deviren yığınsal kalkışma ve devrim, dini liderlerin Mollaların öncülüğü olduğu, bilinen bir gerçek. Şah yönetiminden memnun olmayan geniş toplum kesimlerini, milyonları peşinden sürükleyen ve ilk adımı Şah'ın devrimine olan İranda devrim hareketinin daha nice dönemler den geçeceği nasıl inşil çıkışı bir yol izleyeceği de ortada. İlk adimlerdeki demokratik mücadele, savış yavaş Mollaların geniş yığınları sürüklemeleriyle zedelemeye başlanan İranda devriminde, dini liderlerin sınıfsal konumu nedir ve bu konum devrim gelişmesini ne yönde etkilemektedir?

MOLLALARIN HAREKETİNİN SİNİFSAL YAPISI

İranda Şah despotluğunu deviren yığınsal kalkışma ve devrim dini liderlerin Mollaların öncülüğü olduğu, bilinen bir gerçek.

İranda mollaların büyük bir bölümü toprakta feodal ilişkileri, ataerlik düzenini sürüklemesi savunun toprak sahipleridir. Bir bölümü, pazarı, emsal ve zanaatkardır ve lonca düzeyinin "örmüşleri" örmektedir. Bu vadi, onların düdüme gelen sorunları, örneğin toprak ve tarım reformuna, özerklik konusuna, sosyalizme karşı dümanlıklarına temel oluşturuyor.

1961 yılında Şah "Akdevrim" ile yeni kapitalizmin gelişmesi için bir dizi önemi ilan ettiği zaman, feodal ağaların da, dinzel çevrelerinin büyük bir tepkisiyle karşılaştı. İranda'nın kiral alanlarında kapitalizme, Şah'ın zoru ve öngörüsüyle, Fars olma gerekecektir. Feodal kısıllı bir gerileştirildi. Feodal ağaların kapitalizmin dayatmalarına karşı direnen köylülerin yığınsal eylemlerini bir tehdit unvanı olarak kullanan Şah, "ya devrim" ya da benim reformum" diyor. İflas eden pazarlar, emsal ve zanaatkarlar içinde ve sınıfsal konumu gereği kapitalist gelişiminin karşısında yer aldı. Ayrıtullarları dind kullandılar, camilerde örgüt ündüler. Halkın en geniş kesimlerinin behaletinden, yoksulluğa tepkilerinden, kaba kuvvete, şiddete ve teröre karşı birikimin

den yararlandılar. Ama diğer yandan da komünistlere, sosyalistlere karşı farklı yaklaşımlar içerisindedirler. Bir bölümü, komünistlerin önderlikleri toplum düzenini destekliyor, diğer bölümü ise acıktan karşı çıkıyor.

Şahın devrimine yolunda yürüten yığın eylemleri sırasında, mollalar kendileri dışındaki muhalefet kesimleriyle ilgili kilitlere özen gösterdiler. Açıkta bir işbirliğine girmekten kaçınmalarına karşın, bu güçlerle omuz omuza yürütmeye, onları güçlendirmeye dikkat ettiler. İşci sınıfı, köylüler, ulusal burjuvazi, Fars olmayan halklar, tüm Şaha karşı ortak bir tavır teindediler.

Şahın devriminden sonra İranda hegemonya savışa iyice kızıştı. Sol şubeler, bahuvarı, mollaların kıldıkları damgalarını vurmaya için kıyasına bir savışın ilerisine güdüler. İranda'ki başkente otuz. Brinesti Tahran'da ulusal burjuvazinin elinde "örmüşleri" ise Kum'da Humeyni'nin elindedir.

Şah döneminde mollalar, köylülerle birlikte, yoksulları büyük bir bölümünü örmüşlerdi. Şah'ın Pehlevi hane'nin yıkılmasından sonra da bunları silbelerdiler. Böylece Kom. vadinca kitle desteğine değildi, aynı zamanda silahlı bir örmüşleri oldu. Tahran ve Kom. ölde Şah'a karşı yürütenlerin tümüyle birlikte bazı önemli de etkilerle vaptılar. Tekelci kapitalizme karşı örmüşleri alınması, Müslüman oluşturma için Farsın halkına destek vermesi, emsalın en geniş yığınları vade çekimlerine vanti verecek örmüşleri kelimece Tahran'da, Kum'da aynı sınıfsal çıkarlarca vaptırdılar. Toprak ve tarım reformunun uygulanması, İranda'ki devlet işkilerinin düzenlenmesi tesizliği, ön'örmüşleri örmüşleri, enfilyasyon ve fiyat artışılarına emsal diyerek uygulamalar, burjuvazinin olduğu kadar mollaların da çıkarlarına ters düşüyor. Hamzanan Ana yasa taslağında Fars olmayan halklara özerklik hakkının tanınmaması da toprak ve tarım sorununa yakından ilişkilidir. Çünkü Kasımla'nun ifade ettiği gibi İranda'ki Fars olmayan

Afganistan Halkıyla Dayanışma Konferansı

Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'nin başkanı Kabil, Ağustos sonlarında uluslararası bir konferansa ev sahipliği yaptı. Dünya Barış Konseyi'nin çağrısı üzerine dünya barış güçleri, Afganistan halkının emperyalizme, Pekin yönetimine ve feodal gericilere karşı savaşımıyla dayanışmalarını dile getirmek, bu dayanışmanın somut adımlarını ve biçimlerini görüşmek üzere Kabil'de bir araya geldiler. Bu konferansa Türkiye Barış Derneği adına da Merkez Yürütme Kurulu üyesi, Boğaziçi Üniversitesi öğretim görevlilerinden Dr. Bedir Aydemir katıldı. Barış Derneği temsilcisi, ülkemiz barış güçlerinden Afganistan halkıyla dayanışmasını dile getiren, dayanışmanın somut biçimlerini ışık tutan bir konuşma yaptı.

Aşağıda, Sovyet New Times dergisi muhabirinin konferans konusundaki izlenimlerini aktarıyoruz:

ELİNDE makinalı tüfeke bir askerlin resmi. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin oyunlarına karşı daha sıkı birlik talep eden bir afiş. Tüm bunlar, 1975 yılında irkçilerin, Mozambik'te FRELIMO'nun iktidara gelmesini engellemek için, 1976 yılında Angola'ya Güney Afrika kuvvetlerinin saldırdığını, 1977 yılında Etiyopya'nın emperyalizmin saldırdığını ugrayışını ve 1979 Ocak'ında Vietnam'ın Çin'in saldırdığını ugrayışını anımsatıyor.

Bugün, düş müdahalesi korkusu Afganistan Demokratik Cumhuriyeti üzerinde dolanmakta. Fakat yine, Maputo'da, Luana'da, Adis Ababa'da ve Hanoi'de olduğu gibi dünya kamuoyunun temsilcileri, halkların kendi yazgılarını saptama hakkını desteklemek, sevelerini yükseltmek için Kabil'de toplandı. Dünya Barış Konseyi tarafından düzenlenen bu uluslararası konferansa 60 ülkeden 100'den fazla politik parti ve kamu örgütü temsilcilerinin yanı sıra büyük uluslararası kitle hareketleri de katıldılar. Nur Muhammed Taraki Konferansa yolladığı başari mesajında şöyle diyor: «Afganistan'ın kahraman halkı Nisan devrimi sonucunda iktidarı ele geçirdi, barış ve barış içinde yanyana yaşama ilkesini uygulamak için çabalyor. Geri kalışlığı yenilemek için dünyanın tüm ülkeleriyle olduğu gibi, komşularımızla da barış ve dostluk içinde yaşamak istiyor».

Afganistan'ın bu barışçı çabaları, emperyalizmin ve gericiğin oyunları tarafından engelleniyor. Konferansa katılan delegeler gösterilen, ayaklananlardan ele geçirilen silahlar, Afganistan'ın içişlerine karşılığını kanıtlamıştır. Konferans sonunda yapılan açıklamada, çoğunluğu Pakistan'dan sızan az sayıdaki karşı devrimcilerin ABD ve onunla işbirliği içinde olan Çin yönetimine de desteklen dikleri ve finans edildikleri belirtil di. Paralı askerler ve emperyalizm tarafından Afganistan halkının temsilcileri olarak propoganda yapılan yarı-feodal rejimin üyeleri tarafından eğitilen karşı devrimciler, barışsever Afgan halkına

karşı vahşice suç işlemektedirler. Konferansa bir konuşma yapan ABD'li sendikacı lider Harold Suplano bu tip propogandayı ABD saldırdı sırasında yürüttüğü anti-Vietnam kampanyayla karşılaştırdı. Dünya Barış Konseyi Başkanlık Komitesi üyesi İngiliz temsilci Bert Ramelson, Buti başını, Afganistan'daki gerek durumunu yanstmadıkları için eleştirdi. Sadece Kabil'de değil, gezi düzenlen 6 bölgede'de, delegeler Afganistan'ın çalşan yığınlarının devrimi tüm güçleri ile desteklediklerini gördüler.

Değişik yapıdaki birçok delegenin biraraya geldiği Afganistan delegasyonu da bu desteği gösteriyordu. Bu yapı, Afganistan Barış ve Dayanışma Komitesi'nin ükedeği tüm ulusların kitle hareketlerini ve dini liderlerini kapsadığını ortaya koyuyordu. Ülema Konseyi üyesi Muhammed Tawakkal Afganistan'ın bugünkü yönetimini desteklediklerini, dini sömürücü gericilere karşı olduklarını ve devrimi yönetiminin İslam ilkelere ters düşmediğini açıkladı.

Konferansa iki saat süren bir konuşma yapan Başbakan Hafızullah Amin delegelere topak reformu, ulusal eşitliği yönünde alınan önlemler, kadın erkek eşitliği ve okuma yazma kampanyaları gibi köklü sosyal dönüşümleri anlattı.

Sovyet-Afgan dostluğunun önemli hem yabancı delegeler hem de Afganistan delegasyonu tarafından vurgulandı. Sovyetler Birliği Barış Koruma Komitesi başkanı Evgeny Fyodorov, Leonid Brejnev ve Nur Muhammed Taraki tarafından imzalanan SSCB - Afganistan Dostluk İli Komşuluk ve İşbirliği anlaşmasının sadece iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesine değil, Asya'da ve tüm dünya da güvenliğinin sağlanmasına katkıda bulunacağını söylediğinde, konuşması tüm delegelerin çoğunun alkışlarıyla kesildi.

Konferans sonunda yapılan açıklamada «emperyalizm, gerici ve bağışıklıkları yayılmacılar, Afganistan'ın yalnız olmadığını, tüm dünya barış güçlerinin bugün yan ve her zaman Afganistan'ın yanında olduklarını anlamaları gerekmektedir».

halklar, 1900'lerden bu yana tüm eyemlerin, daha demokratik, daha ilerici ve geleceğe yönelik önlemler almışlardır. Azar başcan'da, İran Kürdistanı'nda 1945 yılında kurulan Cumhuriyetlerdeki uygulamalardan esinlenen özerk bölgeler İran'da solumaçlan, sosyalizme yönelen ilk hareketler olacaktır.

Şunu da belirtmek gerek: Humeyni, Afganistan'da demokratik devrime karşı emperyalizmin, maocu Pekin yönetiminin ve bölgedeki gericiğin küskirttiği karşıdevrimcileri, müallimlan

övdükleri için desteklemiyor' Afganistan Devrimi, uzun bir zamandan beri, toprak ve tarım reformu uygulamasına geçti. Humeyni'yi kuzduran, küplerle bindiren de tarımdaki ataerki ilişkileri son verilmeli, sosyalizme doğru yolumuzdur. Bunu da unutmamak, emperyalizmin edim' masallarına kapılmamak gerekliy.

BUNDAN SONRA NE OLACAK?

Bundan sonra İran'daki amaçlıklar son derece açık ve net. Ya işçi sınıfı, köylülük, Fars

olmayan halkların tümü, demokrasiler için, acil çıkartlar için, emperyalizmin yendiren İran'da egemen olmasını önlemek için tek bir cephe içerisinde toplanır. Şubat Devrimi'nin ilerleteceğidir. Ya da Humeyni dönüp doluş emperyalizmin -kuşagana oturacak.

20. yüzyılın son çeyreği top raktta ve üretime, ataerki ilişkilerin antikomünist h'slerinin ve soykırım uygulamalarının antiemperyalist tavırla birlikte yürüyemeyeceğinin örnekleriyle dolu.

G. Afrika KP Başkanı Yusuf Dadoo 70 yaşında

GÜNEY Afrika Komünist Partisi Başkanı, büyük yurtsever ve enternasyonalist Yusuf Dadoo'nun 70. yaş günü bütün dünyada, ilerici kamuoyunda coşkuyla kutlandı. 5 Eylül 1909'da Johannesburg yakınında bir madencilik kasabasında doğan Dadoo, daha çocukluk yıllarında direnç hareketine katıldı. Bütün amacı, siyahlar, Hintliler ve diğer uluslar arasında birliğin sağlanmasıydı. Dadoo Liseyi bitirdikten sonra İngiltere'de tıp tahsil etti. Öğrencilik yıllarında İngiltere'de düzenlenen gösterileri örgütlediği gerekçeyle birkaç kez tutuklandı.

1933 yılında Komünist Parti'ne üye olan Dadoo, 1948 yılında Güney Afrika'da faşist irki beyaz yönetimin işgama gelmesinden sonra tüm politik faaliyetlere katılmaktan men edildi. 1950 yılında Güney Afrika Komünist Parti'nin yasaklanması dan ve büyük kovuşturmalara uğramasından sonra, partiyi yarıaltında yeniden inşa etti. Öğürlük savaşını sürerken, Dadoo, Güney Afrika'daki tüm ulus ve kesimleri bünyesinde birleştiren Afrika ulusal Kongresi'nin kurulmasına katkıda bulundu.

Tıp doktoru olması nedeniyle yoldaşları tarafından «Dok» olarak tanınan Dadoo, 1955 yılında Afrika Ulusal Kongresi'nin en yüksek ödülü olan «Isitwalandwe» ödülünü aldı. Dadoo, 1972 yılında parti başkanlığına getirildi.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, Yusuf Dadoo'ya 70. yaşını nedeniyle gönderdiği kutlama mesajında, Güney Afrika Komünist Partisi Başkanının yüce savaşına büyük değer biçiyor ve şöyle diyor:

«Güney Afrika KP Genel Başkanı olarak ünlenmiş irki faşist egemenliği yikmak, ulusal kurtuluş ve halkın erki alması için çetin bir savaş yürüttünüz, yürütöyösunüz. Türkiye işçi sınıfı, halkımız Güney Afrika halkının bu haki savaşımıyla tam bir dayanışma içinde: Türkiye komünistleri, Güney Afrika KP'nin uluslararası komünist hareketin Marksizm-Leninizme proleterya enternasyonalizmine sınıksız bağlı bir savaş erki olarak tanınvırlar».

Gus Hall'in

"Oportünizm" yazısı

geniş yankı uyandırdı

ABD KP Genel Sekreteri Gus Hall'in Prag'da yayınlanan ve dünya komünist ve işçi partilerinin haberciler veren Haberleşme Bülteni'ndeki «oportünizm» yazısı dünya çapında geniş yankılar uyandırdı. ABD KP'nin tarihindeki olaylara ve dünyaya çapında gelişmelere sıkı tutan yazıda, oportünizmin çeşitli biçimleri, gelişmelerinin ardından yatan nedenler, oportünizmin orak özellikleri ele alınıyor.

Ote yandan TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, Detroit'de toplanan ABD KP 22. Ulusal Kongrede parti başkanlığına seçilen Henry Winston ile Genel Sekreterliğe seçilen Gus Hall'a birer kutlama mesajı gönderdi.

İşçi sınıfı ve seçimler

İşçi sınıfı ve işçi sınıfı partileri için seçimler, şu ya da bu vaatler ve açıklamalar bahasına sandalye elde etmeye yönelik bir siyasi operasyon değildir. Seçimler, bilinçli proletaryanın siyasal anlayışının temel ilkeleri ve ana istemleri için ajitasyon yapmanın özel bir fırsatı, bir kürsüsüdür.

lasyor. Toprak sahiplerine İktidar, burjuvazi manevraları için bir arena, proletarya içinse küçük bir kürsü olan Kara Duma, bu yeni koşulların vazgeçilmez niteliklerinden biri durumdur. Bu kürsüye ihtiyacımız var. Yığınlar içinde devrimci çalışma yürütmek için seçim kampanyasına ihtiyacımız var...»

Lenin'in önderliğindeki Bolşeviklerin izlemiş oldukları taktiklerden çıkan sonuç seçimleri ve gerici parlamentoları boykot etmenin özel koşulları bulunduğudur. Bu koşulların başında ise devrimci dalganın hemen devrime varacak biçimde kabarması ve seçimlerin yığınların dinamizmine geriletici bir aldatmaca niteliğine bürünmesi gerekmektedir. Bu koşullar dışında, işçi sınıfı seçim kampanyalarını ve giderecek parlamentoyu bir kürsü, yığınlarla doğrudan bağ kurmanın ortamı ve en önemlisi, yığınların her devrim hedefini en yaygın biçimde aktarmasını ve anlatmasını aracı olarak kullanması, bunun karşısına dikilenleri ise «sol oportünist» olarak niteltilmesi ve şiddetle eleştirilmesidir.

EN GERİCİ

PARLAMENTOLARDA

BİLE ÇALIŞMAK

Boykot sorunu, gerici parlamentolarda çalışma, gerici parlamentolara katılma sorunuyla sıkı sıkıya bağlıdır. Bu konu 1920 yılında Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresinde karara bağlandı, kongre, bazı ülkelerde «sol» komünistlerin burjuva parlamentolarında çalışma gerekliliğini reddetmemiştir mahkûm etti. «Sol Komünizm, Bir Çoçukluk Hastalığı» kitabında Lenin, burjuva parlamentolara katılmak gerekir mi sorusuna «sol» Alman Komünistlerinin parlamentoları sivasız olarak zamanını doldurması olduğu yoldaşlık savlarına geniş proletar yığınların halkı parlamentoları binyarlıklar içinde oldukları, onlara «acı gereği» söylerken, yani parlamentoların savaşın kurtarıcı olmayacağına açık karşın, yığınların ölümcül dikkate alınarak gerçekleştirilmesi hatırlatırca «vay verir...«Almanya'da parlamento nun henüz siyasal bakımdan zamanını doldurması olduğu ve devrimci proletaryanın partisi için parlamentoları seçimlere ve parlamentoları mücadeleye katılmama, özellikle ezen ve cahil köylü yığınları yarın dırmak ve aydınlatmak için zorunlu olduğu şöyle görürüz. Burjuva parlamentosunu ve bütün diğer kericiler kurumları dağıtmaya gücü müz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız... ta sınıtılmıştır ki, Sovyet Cumhuriyetinin zafinden birkaç hafta önce bile, giderecek bur zaferden sonra bile burjuva demokratik bir parlamentoya katılmak, devrimci proletaryaya zarar getirmek şöyle dursun, ona bu parlamentoların niçin dağıtılması gerektiğini geri kalmış yığınlarla daha kolay anlatırsa ona nazımın sağlamsakta, bu dağıtımının başarısını ve burjuva parlamento terizininin siyasal tıfıfinesini kolay laştırılmaktadır...«Parlamentoları oportünizmli lanetlemek ve parlamentoya katılmayı reddetmekle yetine rek devrimci duygusunu ifade etmek çok kolaydır. Ama çok kolay olduğu içindeki bir bu davranış, etkin olan, çok etkin olan bit sorunu çözüme bağlamaz» (Lenin Sol Komünizm, Burjuva Parlamentosuna Katılmak Gerekir mi? yazısı)

BURJUVA toplumu, burjuva İktidarı çerçevesinde, seçim ve burjuva parlamentosuna katılma sorunu, işçi sınıfı ve işçi sınıfının siyasal örgütü açısından her zaman önemli bir sorun olageldi. Bu konuda sağ ve sol yanlılar, işçi sınıfı hareketi içinde daha Engels döneminde başlayanlar, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde süzerek, Lenin'de teorik ve eylemsel açıklığa, netliğe, doğruluğa kavuşarak, 1920'lerde de Avrupa işçi partilerinde zaman zaman yeniden alevlenerek ve nihayet günümüzde kadar uzanarak varlığını sürdürdü.

Bu günlerde, yeniden bir seçim havasına sürüklenen Türkiye'de bir yandan devletlerdir «Devrimci Kuruluş», «Dev-Yol», TKP-ML, TIKKO ve benzeri serhıvenci ve gericist çizgilerin imzalarını taşıyan «Seçimler hakımızdır kurtaracağız.» «Seçimleri boykot edelim.» «Oy değil silah.» vs. türünden doğrudan ve dolaylı seçim boykotu çağrılarının belirmeye başladığı, öte yandan sağ oportünist çizgilerin herseyi 14 Ekim günü seçim sandıklarına kilitlediği bir ortamda, işçi sınıfının seçim ve burjuva partilerinin olayına bakışı önem kazanıyor. Bu bakışın, özd Lenin'in atması yüz önce ilkelerini belirlediği, günümüzde de işçi sınıfı hareketinin benimsediği devrimci tavrıdır. Kısaca, devrimci proletaryanın esas yalvarın amacına, devrim hedefine doğru yürürken, durumun ve koşulların gerektirdiği tüm araçları kullanabilmesidir. Devrimci proletaryanın seçimleri ve parlamentoyu, yığınlarla sosyalizm ve devrim amacını anlatma, aşarici programını azami programa bağlayarak açıklama, yığınlarla siyasal gereksinimleri, onların bu gereksinimleri dinlenmesi her zamanından daha hazır oldukları bir dönemde aktarma aracı olarak kullanır.

SEÇİM SORUNU

GÜNDEMGE GELİYOR

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı İktidar savaşımında ta ribel-gereksinile ayıklama ve barikat savası yanında genel oy, seçim ve burjuva parlamentosundan da yararlanılabileceği görüşü ilk kez 1871'de Paris Komününün yineliğinden sonra gündeme geldi. Barikat savaşlarının, en ilkönce «sol» avsk'nmalarının 1830 ve 1848'te de Fransız'dan başlayan Avrupa 'ya dalga dalga yayılmasından, 1871'de Paris Komününde nokatlanmasından sonra, devrimci dalganın yükseltilmesi döneminden alçalmaya dönmeine girmesi, genel oy ve seçimleri, Avrupa proletaryasının karşısına yeni bir alan ve yeni bir araç olarak çıkarttı. Almanya'da 1866'da genel oy hakkının kazanılmasından sonra, Alman işçi sınıfının 1871'den 1877 seçimlerine strekiliği ve arttırması 500 bin oya kaçır yükselmesi, 1890'larda 1.5 milyon seçime demokrat oyunu sayılması ve böyle bir parlamentoları yükseltilmesi karşısında gerici burjuva zinin düğüdü panik 1895'de burjuva devrimci delegelerin yanına Engeliç «çanları söyliyyordu: «Genel o» Alman İşçileri tarafından, Fransız Marksist programının ifadesiyle, bir kademeye aracı olmaları ki karılarak bir kurultuş aramaya geçtili... (Genel oy) seçim silişayosunda, halkın hiden haka uzak durduğu yerlerde, yığınlarla ilişki kurulabilmesi ve diğer partilerin sil dirilmesini karşısında kendi görüşlerini ve eylemlerini halk önünde savunmaya zorlayabilmeleri için «sol» devrimci bir araç oldu; bundan başka Reichstag'daki temsilcilerimiz için parlamentoda ha-

sınlarına ve parlamentoda yin gınları, basında ya da toplantılar da mümkün olanı çok daha büyük bir otorite ve özgürlüğe sedenelebileceğimizi bir platform sağladı. Öyle ki sonunda burjuvazi ve hükümet, işçilerin partisinin illehal eylemlerinde, ayıklama sonuçlarından çok, seçim sonuçlarından çekinir edildiler...» (F. Engels, Fransız'da Sivil Mücadelelerin önsözü, 1911)

Engels, 1895'te genel oy ve seçim aracının önemini böyle değerlendirenler, «dönemlerde devrim da'kasının inisi, yığınların barikatlarına hazır olmayışı, yeni dönem ve koşulların yeni taktikleri gerektirdiği görüşmelerinden hareket ediyordu.

İŞÇİ SINIFIVE

SEÇİMLERİN BOYKOTU.

RUSYA'da soru, kendisinin 1905'ten sonra tüm boyutlarıyla ortaya koydu. Ve bunu ilkönce Lenin'in seçimlere ve burjuva parlamentolarına bakışı da, sağ ve sol oportünizmi savasını açıkladı. Bugün de işçi sınıfının savaşımına ışık tutan bir teorik netlik ve bürünlük kazandı.

Rusya'da burjuva devrimi 1905'de patlak verdi. Bir greve dal gası tüm ülkeyi kaplayan, köylüler dört bir yanda ayaklandırdı. Ayıklamaları ser ve yer askerleri de katildi. Çarlık, halkı devrim savaşımından sırtırmak için bazı ödünler vermeye, vaatlerde bulunmaya başladığı. Bir çeşit Parlamentosu niteliğindeki Devlet Duma'sının toplanması kararı bu sözcü edindiler den biriydi. Duma hıcbir yasma ve yürütme yetkili olmayan, bir çeşit istişari organ niteliğindedir olacaktı. Duma'da toprak sahipleri, kapitalistler ve küçük bir zengin köylü azınlığı yer alabilecekti. Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler bu halk örgütünü Duma'yı boykot kararı aldılar. Devrimci dalga yükselmeye devam ediyordu. İşçi sınıfı köylülük, aydınlar oktasınının yıkılması yerine demokratik bir Cumhuriyetin kurulmasını için ayıklanıyor, çeşitli eylemlere katılıyorlardı. Aralık 1905'de silahlı ayıklama fiilen başladı. Ancak Çar tarafından kan ve şiddetle bastırıldı. Devrim dal gası gerileşti. İşçi sınıfı, köylüler, tüm halk önderlikte başkılar dayalı nılmaz boyutlara vardı. Ancak devrimci gerileme olmakla birlikte için için kaynamakta olduğuna bililen Çarlık, yığınlara karşı yeni bir gözyağına olarak 2009'da yeniden bir Duma toplanması ve seçim kararı aldı. Bolşevikler, bu defa da, devrimin gerilemeye başlamasına rağmen Duma'yı boykot kararını yinelerlerdi. Ancak seçimleri engelleyemedikleri gibi, geniş köylü yığınları burjuvazinin peşine takıldı.

Lenin 1906 Duma'sının boykot edilmesini yanlış bir taktik olarak eleştirildi. Lenin «şa onları da» Parti içinde, legal savaşım biçimlerini düşman tavırlarıyla karşı ve «sol» oportünizmi karşı verdiği savaşta sınırları yazar.

... 1905 Ağustosunda Çar bir

istişari parlamentosunun toplanması önderliğinde bulununca, Bolşevikler bütün muhalefet partilerine ve Mensheviklere parlamentoyu boykot çağrısı yaptılar ve parlamentoyu 1905 Ekim devriminde ortadan kaldırdı. Boykot o zaman doğrudur. Ama bu doğruluk genel olarak gerici parlamentolara kabilmama doğru olmasından değil, o günlerdeki objektif durumu gerektireceği değerlendirilmez ve bu durumun, kitlesel gerileme önce siyasal grev ve, sonra devrimci greve, en sonunda da bir ayıklamaya dönüşeceğini gördüğümüz için doğrudur... 1905'de Bolşeviklerin parlamentoyu boykot etmesi, devrimci proletaryaya çok değerli siyasal deney kazandırdı ve legal ile illegal, parlamenter ile parlamenter olmayan mücadele biçimlerini birleştirmenin kimi zaman parlamenter biçimlerini reddetmenin yararlı hatta gerekli olacağını gösterdi. Ne var ki, bu deneyi körükörüne aynen taklid ederek ve eleştirici açıdan ele aldılarda başka koşullara ve başka durumlara uygulamak çok yanlış olur... Bolşeviklerin 1906'da Duma'yı boykot etmeleri, önemlisi ve kolayca onarılabilecek türden olmakla birlikte, yine de yanlıştı. Duma'nın 1907, 1908 ve daha sonraki yıllarda boykot edilmesi son derece büyük ve düzeltilemez zor bir yanışı, çünkü bir yandan devrimci dalganın hızla büyümesi ve ayaklanmaya dönüşmesi beklenmiyor, öte yandan ise burjuva monarşinin çönlendiğinden dolayı, sosyalistler durum legal ve illegal çalışmaları birleştirmesini gerektiriyor...» (Lenin, Sol Komünizm, Bir Çoçukluk Hastalığı, Bölüm IV)

Lenin 1909'da şunları yazıyordu: «Partimizin devrimci kanadı tarafından ortaya atılan Bulyçin Duma'sının ve Birinci Duma'nın boykot edilmesi sloganı, o tarihte önemli devrimci rol oynadı ve işçi sınıfının en faal, en devrimci kesimlerine coşkunlukla karşılandı. Ondan sonra geniş halk kitlelerinin doğrudan doğruya yaptıkları devrimci mücadeleyi bir karşı devrim dönemi izledi. Bunun üzerine Sosyal Demokratların devrimci taktiklerini bu yeni duruma göre ayarlamaları zorunluluğu doğdu ve bunlara bağlılığı olarak da, olağanüstü önem taşıyan İşlerden Birinci Sosyal Demokratlar Örgütlemeye ve alıttayosa yarıdımı olmak maksadıyla Duma'nın açık bir platform olarak kullanılmasını istedi» (Lenin, Oportünizm ve Ultime temülük üzerine, Toplu yapıtlar, cilt 15)

1912'de, işçi sınıfında ve yığınlarda yeni bir kırılmaya gözlenen Lenin, IV Duma, seçimleri ortadan kaldırdı. Lenin, bu dönemde de «sol» larca karşı yoğun bir savaşım vermek ve komünistlerin neden Duma'ya, seçimlere ihtiyacı olduğunu göstermek zorunda kaldı. 1912'de, «IV. Duma seçimleri kampanyası ve devrimci sosyal demokrasinin görevleri yazısında şöyle diyordu: «Bunalmı yeni koşullarda uygun

İşçi sınıfının seçim ajitasyonu ve propagandasının ilkeleri

SEÇİM kampanyaları, burjuva parlamenterleri, işçi sınıfı ve onun özü siyasi örgütü için, geniş işçi ve emekçi yığınlarına ulaşmada araçlardır. «Devrimin gerekliliği, kaçınılmazlığı hangi istemler etrafında nasıl gerçekleştirileceğini ve yollarını, neyle karşılanacağını anlamamızı kışkırtırlar; egemen güçlerin uyutmacalarını, gerçek yüzlerini sergilemelerini fırsatlarıdır birinci. Seçim kampanyaları, işçi sınıfı için hiçbir zaman birer avlama ve sandalye kazanma operasyonu değildir. Seçim sorunu da bir «sankid baki» sorundan ibaret olmaz. Öyle ki, proletaryanın öncü siyasi örgütü, seçimleri boykot çağrısı yapmayı özel koşullar ve dönemlerle boykotu pasif bir geri çekilme olarak değil, seçici alanlarda en aktif ajitasyon-propaganda çalışmalarının yürütülmesi için bir eylem olarak değerlendirir.

İşçi sınıfının seçim ajitasyonu-propagandası, başka bir deyişle genel ajitasyon-propaganda çalışmalarının seçim kampanyaları dönemine rastlayan bölümü, işçi sınıfının hareketinin programını açıklaması, en yaygın ve etkin biçimde anlaşılması, esaslı programın azami programı, yani güncel ve kısa erimli istemlerin sonuçsal amaç olan sosyalizm ve devrime bağlanması çalışmalarını içerir. İşçi sınıfının seçim ajitasyonu-propagandasının düğüm noktası, merkezi budur.

Merkezinde işçi sınıfının programının açıklanmasını bulduğunda seçim ajitasyonu-propagandası, aynı zamanda, programa, mevcut durumun, yani burjuva düzeninin çürümlüğünün ve yıkılışının arka sundaki derin çekilşinin, aka karasındaki uzlaşmaz farklılığın yığınlarına en açık ve en iyi gösterilebileceği biçimde yürütülmelidir. Başka türlü söylenecek olursa, egemen güçlerin, burjuvazinin çeşitli kollarının siyasi faaliyetlerinin, bizatihi burjuvazinin kendisinin, tüm çürümlüğünün ve yıkılışının, siyasi gerçeklerin açıklanması bu dönemin ajitasyonu-propagandasının başlıca konularidir.

Burjuva toplumlarında, hele parlamenter düzenin henüz en geniş yığınlarında geçerliliği koruduğu, işçi sınıfının geniş kesimlerinin ve emekçi yığınların, burjuva parlamenter burjuvazinin bir uyuma aracı olduğunun bilincine henüz tam varamadıkları ve bu bil-

lince ancak etkili biçimde yararlanarak ve bu yararlanışından kendileri deneyerek yarabilmekleri toplumlardadır. (Ki Türkiye'de hala, tüm umutsuzluklara rağmen, seçimler ve parlamento işçi sınıfının gerici kesimleri ve geniş emekçi yığınları için önemli kaybetmemiştir), seçimin dönemlerinde yığınlar her türlü ajitasyon ve propaganda her zamankinden daha açık, daha duyarlıdır, her zamankinden daha politizedir. Hedefine varacak biçimde düzenlemiş bir ajitasyon-propaganda çalışmasının etkili olabileceği, en derine işleyebileceği bir dönemdir seçim kampanyaları dönemi.

AMEL İSTEMLER VE SONUÇSAL AMAÇ BAĞI
Seçim kampanyalarında, işçi sınıfının ajitasyon-propaganda çalışmalarının özü, temel, odak noktası, kendi programının açıklanmasıdır. Ancak program açıklanması sorunu, işçi sınıfı açısından, burjuva partilerinin ve küçük burjuva ağırlıklı çizgilerin seçim programlarından, öde farklılık gösterir. Lenin, 1912'de, IV Duma seçimlerinden önce, bu farkı şöyle anlatıyordu:

«Burjuva partileri, seçmenleri kandırarak işçi acayleye vaat-programlar, «seçim programları, «güçbirirler. Liberalerin kuyruğuna takılan lükadörler de, sim di «legal, seçimler için bir «program, düzenliyorlar.

Seçimler için program değil, devrimci sosyal demokrat bir program uygulanabilmesi için seçimler. İşçi sınıfı partisinin buşu amacı budur. Daha önce de seçimleri bu amaçla kullandık, bundan böyle de kullandıyay devam edeceğiz...» (Lenin, IV DUMA seçimleri arifesinde, Toplu yapıtlar, Cilt: 18)

Lenin'in belirttiği derin fark, aslında işçi sınıfının seçim olayına bakışını açıkladığı kadar, program açıklanmasını bakışına da işik tutuyor. Bu açıya göre, program açıklaması, seçim ajitasyonu sırasında yığınlarına hitalecek olan bir seçim programından bir vaatler programından veya anlık reformlar, acil istemler sıralamasından ibaret değildir. Yığınlarına işçi sınıfının programını aşırı ve azami bütünlüğünü ulaştırılması gerekir. Yani किसानlar için, işçi sınıfının seçim ajitasyonu özünde bir acil istemler ajitasyonu olmakla yetinmeyip bir sosyalizm ajitasyonu olarak zorundadır. Yine Lenin bu gerçeği şöyle dile getirir:

«Sosyal demokrat partinin bir seçim platformuna ihtiyacı varsa, bu ihtiyaç, IV Duma seçimleri vesilesiyle, bu seçimleri fırsat bilecek ve bu seçimleri iyi açığı tartışmalar ortamında, devrimin gerekli, yagsamsal, kaçınılmaz olduğunu bir kez daha açıklayacaklardır.»

«Buna karşılık lükadörlerin seçimler için, bir platforma ihtiyaçları var... Sosyal demokrat partinin seçimlerinin devrimin gerekliliği fikrini, devrimi bir atılımın başla mada olduğu fikrini yığınlarına bir kez daha aktarabilmek için yararlanmak istiyor. Bu yüzden de seçim platformu Dördüncü Duma seçicilerine katılacaklara, açıkça ve kusaça, anaysal reformlar değil, Cumberiyetli, reformizmin değil devrimin gerekliliğini söylüyor. (Lenin Reformistlerin Platformu ve Devrimci Sosyal Demokratların Platformu, Toplu Yapıtlar, Cilt: 18)

İşçi sınıfının seçim ajitasyonu, devrim amacı ne kadar geniş yığınlarına, ne kadar iyi anlatılabilir se o kadar başarılı olur. Asgari program ve acil istemler azami program ve sosyalizme ne kadar bağlanabilirse o ölçüde etkin ve başarılı sayılır.

DÜZENİN SERGİLENMESİ VE BAŞ DÜŞMAN

Seçim ajitasyonu-propagandasında işçi sınıfının, programını en geniş yığınlarına açıklama başla alması, burjuva düzeninin çürümüş lüğünün, emekçi yığınlarına eriştiğini, bu çürümüş düzenin çirkin yüzünün sergilenmesi ile çatışmamız, çözülmeye, Aksine, yığınlar en iyi kendi günlük deneyimlerinden öğrendikleri ve bu deneyim temel üzerinde ajitasyonu en kolay, en çabuk kavrarlar. Bu yüzden bozuk düzenin en vurucu, en canlı, işçi ve emekçi yığınların günlük yaşamalarına en bağlı örneklemlerin, yolsuzluklarının, vurgunlarının, soygunlarının sergilenmesi seçim ajitasyonu boyunca büyük önem taşır. Böylece bir yandan burjuva düzeni sergilenirken öde yandan işçi sınıfının aynı konudaki örneklemlerinin açık, kesin, anlaşılabilir bir dil ile anlatılması ve tümünün sosyalizm me bağlanması başarılı bir seçim ajitasyonu örneği olur.

Bu ajitasyonda, yığınların en yaygın istemlerinin öde çıkarılması ve nasıl çözümleneceğini anlatılması kadar, baş düşmanın tanımlanması, sergilenmesi ve baş düşmana karşı ortak savaşımın yagsamsal zorunluluğunun gösterilmesi de o

kadar önemlidir. Örneğin, Türkiye de bugünkü koşullarda, en geniş yığınların en temel istemi olan can güvenliğinin sağlanması istemi, faşizme bağlanışı istemi, açıklanması; baş düşmanın faşizm ve arkasındaki yerli yabancı tekelilerin en gerici kesimleri olduğu yine anlaşılabilir ve basit bir dille gösterilebilir. can güvenliğinin nasıl sağlanacağı, işçi sınıfının anti-faşist savaşımında yığınlarına nasıl öncülük edilebileceği ve nihayet faşizm tehlikesinin bütünüyle yenilebilmesi için konulunun sosyalizm olduğu kavratılmaldır.

İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ POLİTİKASI

İşçi sınıfı, durum ve koşullara göre seçimlere kendi bağımsız örgütü veya adaylarıyla, ya da seçim blokları ile seçimi katılabilir. Özel koşullarda şu veya bu (terici) demokrat aday, hatta yine özel koşullarda eba gerici alternatiflere karşı nispeten demokrat siyasi alternatifleri destekleyebilir. Ancak seçimlerde tutum ve taktikler ne olursa olsun, işçi sınıfının öncü gücü, partisi açısından seçim ajitasyonu-propagandasının özü değişmez. Bu işçi sınıfının diğer tüm sınıflardan özellikle burjuvaziden bağımsız politikasını, çizgisini vurgulanmalıdır. İşçi sınıfının seçimlerdeki bağımsız politikası, herseyden önce onun kendi programı ödünüs anlatmak, savunmak, benimsetmekle ki başarısıyla bu çizideki kararlılığı ve ödünslüğüyle ölçüldür. Seçim dönemlerinde, işçi sınıfı açısından seçim kampanyalarının esas amacı ve anlamı o sayısız ve sandık başı olmadığında göre, işçi sınıfının bağımsız politikasının ortaya konması, onun şu veya bu bloka dahil olması, şu veya bu adayı desteklemesi veya kendisi seçimlere başlıksız olarak katılması değil işçi sınıfının programını, çizgisini, niteklile, ödünüsü ve kayrıkçuluktan uzak sergilenmesini, seçiminin işçi sınıfına ulaşım onun öde partisinin çağrısına uyması olur. Bağınımlığın ve kayrıkçulugun ödüsü burada aranmalıdır. Seçimlere istediği kadar bağımsız bir parti olarak katılсын, işçi sınıfı partisi seçim ajitasyonu-propagandasında kendi programını ortaya koymak yerine reformist istemlerle ve seçim için vaatler programlarıyla yetinmeyorsa, buna bağımsız politika demez, reformizm ve burjuva reformizmi kayrıkçulugu denir.

LENİN, devrimci proletaryanın partisinin, parlamento-yu sadece sınıf savaşımının bir arcaası olarak kullanmak konulu la, parlamenter savaşımına katılma sa gerekliliği defalarca vurguladı. Bunun yaparken, aynı zamanda, proleteryan savaşımını sadece parlamentoya sınırlanması yada onu, bu savaşımın en yüksek belirlenme biçimi olarak görmeyi de burjuvazinin safına çekmek biçiminde değerlendirdiyordu. «Parlamentonun nasıl yıkılabileceğini bilmek gerekir. Eger bunun tüm öküde bir silahlı ayaklanma ile yapılabılırsa pek çok güzell... Ama bunun pek çok öküde oldukça uzun bir hazırlık olmadan olanaksız olduğunu ve pek çok öküde henüz parlamento yu bir vürusta devrime olanığı bu

lunmadığını gözden kacıyorusunuz. Parlamento-yu yıkamak için savaşı Parlamentonun içinde sürdürülmeliyaz... «Parlamentonun burjuvazinin yığınları kandırmaya aracı olduğu söyleniyor. Pekli gerçekler geri ve burjuvazi tarafından kandırılmis yığınlarına parlamentonun gerçek yüzünü nasıl sergileyebileceğini? Eker önu dahil değilseniz şu veya bu parlamenter (teğahı, şu veya bu partinin konu munu nasıl açığa çıkaracaksınız?... Rus devriminin tarihi, işçi sınıfının seçici yığınlarını, köylüleri, küçük memurları, kendisi öde insanları derinden başka hiçbir kastın lanırdırmadığını gösterdi...» (Lenin Komünist Enternasyonalin İkinci Kongresi, Toplu yapıtlar, Cilt 3) Ancak, işçi sınıfı ve onun öni

çüsü için, burjuva parlamento-u sa veee bir kürsü, bir arenadır. Bir amaç asla değildir: «Biz komünistler, burjuva parlamentosuna işçileri ve emekçileri kandırmaya yarayan bu tepeden tırnağa çürümüş kapitalist kurumun nasıl bir kandırmaca olduğunu sergilemek için gireriz. Az veya çok sayıda emekçi, burjuvazinin işçileri kandırmak için kullandığı burjuva demokratik kışuralara inandıka, bu aldatmacanın mekanizmasını biz, geri işçi çevreleri, özellikle proletaryalar olmayan emekçi yığınlarını çok önemli ve en yüksek otorite saydıkları bu kürsüden açığa çıkarmalıyız. (Aynı yer)

Ancak bütün bunlar, sadece ve sadece şu koşulla doğrudur: Seçim

ler ve burjuva parlamenterleri devrim hedefi ve sosyalizm amacı doğultusunda birer araçtır ve bu amaçlara hizmet için kullanılır. İşte bu noktada, işçi sınıfının seçimler karşısındaki tavri diğer tüm sınıfların (avriyale) temelinde, öde farklılık gösterir. İşçi sınıfı ve işçi sınıfı partileri işçi seçimler, şu veya bu vaatler ve açıklamalar bahasına sandalye elde etmeye yönelik bir siyasi operasyon değildir. Seçimler, bilincel proletaryanın siyasi anlayışının temel ilkeleri ve ana istemleri için ajitasyon yapmanın öde bir fırsatı bir kürsüdür.

İşçi sınıfının seçimler ve parlamento karşısındaki tutumunu sağ ve sol oportünizmden ayıran temel fark da işte buradadır.

1 Eylül
Dünya
Barış
Günü
kutlandı

BİR DAHA DÜNYA SAVAŞI OLMASIN!

1 Eylül Dünya Barış Günü Bursa'da coşku ile kutlandı

İKİNCİ Dünya Savaşı'nın başlangıç tarihi olan ve dünya barış hakareti tarafından Barış günü ilan edilen 1 Eylül, ülkemizde de yığnalsı şekilde kutlandı. Yurtışındaki kutlamalara Türkiye'deki işçiler katıldı.

1976 yılından beri Barış Derneği'nin öncülüğünde kutlanan 1 Eylül Barış Günü'ne bu yıl komuk olarak SSCB Barış Koruma Komitesi üyesi ler SSCB milletvekili, Ukrayna Yazarlar Sendikası Birinci Sekreteri Pavel Zegrebinski, SSCB Bilimler Akademisi üyesi Devletler Hukukçu Profesör Mihail Kurtogolov ve Türkolog Margarita Stavitsina da katıldı.

Dünya Barış Günü BURSA'da coşkuyla ve görkemi bir törenle kutlandı. Bursa yöresindeki sendikalar, köylü ku suluşları, gençlik ve kadın örgütleri, meslek kuruluşları

ve çeşitli kültür, sanat dernekleri geceye katıldı. Gece de Barış Derneği'nin davetlisi Soyvetler Birliği delegasyonu da yer aldı. Açık konuşmasını Tertip Komitesi adına yapan Tekstil Sendikası şube başkanı Günay Onay man kâlicii bir barış için yürütülen savaşımın önemini belirtti. Barış için talepleri sıraladı. Daha sonra söz alan Barış Derneği Genel Sekreteri Enis Coşkun, derneğin 1 Eylül 1979 için yayınladığı mesajı okudu. Konuk Soyvet delegasyonunu geceye katılanlara tanıttı. Coşkun altıncı lar ve BARİŞ - DOŞTLUK DAYANIŞMA belgeleriyle sık sık kesilen konuşmasında Profesör Kurtogolov, SSCB'nin savaşın ne demek olduğunu kendi deneyiyle çok iyi bildiğini, İkinci Dünya Savaşı'nda toplam 20 milyon Soyvet yurttaşının öldüğünü belirtti.

Nazi Almanyası ordularının üçte ikisinin de Soyvet Cephasında yok olduğunu ifade eden Profesör Kurtogolov sözlerini şöyle bitirdi: «Soyvetler Birliği ekonomik ve sosyal gücünün yanı sıra ilediği barış içinde yan yana yaşama politikası ve yumuşakmayla ilgilattığı adımlarla milyonlarca insanın desteğini kazanmıştır. Türkiye'de kaldığım kısa süre içinde her yerde gençlerin barış savagışımına geniş ilgiye katıldıklarını tanık oldum. Sizlere Lenin'in bir deyişle sesleniyorum: «Gelecek gençliğin elindedir.» «Siz barış koruyacaksınız. Gelecek sizindir.» Kurtogolov konuşmasını şu rekiil sözlerle ve «Yasasan barışın öncüsü Soyvetler Birliği», «SALT-2 imzalanmasın», «Savaşsız, Sömürsüz bir Dünya için leri» «SSCB ile Saldırmazlık Anlaşması İmzalanmasın» belgeleri arasında

Türkiye'de yurtseverler yurt olarak kutlandılar.

bitirdi. İSTANBUL'da Dünya Barış günü 1500'e yakın barışseverin katıldığı bir vapur gezisiyle kutlandı. Vapur gezisiyle kutlandı. Soyvet delegasyonu nu ve birçok sanatçı katıldı. Gezi boyunca yapılan çeşitli gösteriler coşkuyla iz

disındaki kutlamalara aktif lendi. MUĞLA'da da Muğla TÖB-DER üyelerinin yığnalsı katılımıyla Barış Gecesi düzenlendi. ESKİŞEHİR'de ise antifaşist savaşçılara konaklama izni vermenin, konvoyun güzergâhını değiştirilmeye yeltenen Vali, tertip komitesi'nin bayırasına olumsuz yanıt vererek Eskişehir'de Barış Günü'nün kutlanmasını engelledi.

Barış Günü kutlamaları için ülkemize gelen SSCB Barış Koruma Komitesi ile Türkiye Barış Derneği daha sonra ortak bir açıklama yaptılar. Ortak açıklamada «Taraflar Kıbrıs halkını oluşturan Türk ve Rum topluluklarının eşit haklarına barış için de beraber yaşamasını sağlayacak bir Anayasa düzenlenmesini istiyoruz» denildi. Ortada doğu sorununa da yer verilen ortak açıklamada, bu sorunun aya ve kabir bir şekilde çözümlenmesinden yana olduklarını bu çözümün de tüm İsrail silahlı kuvvetlerinin gal etkileri Arap topraklarının için çekilmesiyle, Filistin halasının kendi yaşagışını kendisi nin belirlemesi ve bağmasız bir devlet kurma hakkına kavuşmasıyla olabileceğini ifade ettiler.

Ayrıca 1 Eylül Barış Günüyle ilgili olarak çeşitli sosyalist partilerin demokratik yığnalsı örgütleri açıklamalarında «... undular. Barış Günü'nün YURTDIŞındaki kutlamalarına Türkiye'de barışseverler aktif ve yığnalsı bir şekilde katıldı.

Demokratik örgütlerden haberler

TÜS-DER'le dayanışma

Hiçbir yasal gerekçeye dayanılmaksızın sıkıyönetimce kapatılan TÜS-DER'le dayanışma tüm ülke çapında yükseliyor. ORDU'dan Genel-İş, Fındık İş, TÖB-DER, TÜM-DER, DKD, T. Zir. Der., Halkevi, İGD, Genç Öncü Başbakan Bülent Ecevit'e, İşçileri Bakanı H. Fehmi Müste'fa ve CHP Genel Sekreteri Mustafa Östündağ'a şu teğraflar gönderildi: «Demokrasi gücünün desteği ile geldiniz iktidarınız, öneminde anaların göz yaşını dindirdiniz, fasimii attınız, demokrasiyi kurtardınız, demokrati örgütlenmeyi güçlendirdiniz, emekçilerin sömürülmesini önlediniz. Hele hele son aylarda bu nu kanıtlamak için 2 yasındaki çocuğun rehin tutulması, demokrati örgüt üyelerinin gerekçesiz tutuklanmas ve örgütlerinin kapatılması bu başarımın göstergesidir. Sağık emekçilerin örgütü TÜS-DER'in kapatılmasında da bölücülüğü ta mamen yok ettiniz. Demokrasi eçitleri bu başarılı çalışmalarını eçitçe değerlendirecektir. Siz demokrasi sempiyonları demokrasi adına kutlarız.»

BURSA'da Tekstil Maden-İş Oleyiş, İGD, Genç-Öncü DEV-GÖR, H.İ.D. İPİD, TÖB-DER, TÜM-DER TÜTED, SCB şubeleri ortak bir açıklama yaparak Burasda sağık emekçilerinin örgütü TÜS-DER'ü yeleri üzerindeki baskıları kınadılar, her zaman TÜS-DER'in ve sağık emekçilerinin yanında olduklarını açıkladılar.

BALIKESİR'de TÖB-DER TÜS-DER, İKD, İGD, MADEN-İŞ 1664 Nolu LOKAL BANK-SEN BERTON-İŞ, HALKEVİ, MARMARA KOY-DER Şubeleri ortak bir açıklama yaparak «Fasist terör odakları dururken teröre şimdiye kadar hiç belasmamış sağık emekçilerinin tek merkezde yığnı örgütü TÜS-DER hakkıyla, Haksız yere kapatılan demokrati yığnı örgütleri İKD, TÜS-DER'in derhal açılması ni istiyoruz dediler.

Hayat Köy-Koop Birlik Başkanları Toplandı

Toplantısı arızan Hayat KOY-KOOP Başkanı Fariz Bayal, ülkenin içine düştüğü ekonomik, kültürel ve politik bunamalarının yükünü emekçi halkın çekmek istemediğini bu nedenle halkın örgütlenmesini

nin hız kazandığını, KOY-KOOP'un bu zamanı bir örnek olduğunu söyledi. Daha sonra toplantıya konuk olarak katılan KOY-KOOP Genel Başkanı Nedim Tarhan yaptığı konuşmada, üretici köylülerin ulusal gelirden yeterince pay alamadığını, üreticili malın aracının tefeeli nin elinde kaldığını, Hayat'da da aynı durumun sürüp gittiğini söyledi. Hayat'ın önceliği bir tarım bölgesi olduğunu belirterek, traktör, mazot, gübre, naylon vb. tüm sorunları örgütlenerek giderilebileceğini söyledi. Daha sonra tüketim kooperatiflerine de değinen Nedim Tarhan, Halk-Koop hareketiyle güdüldüğü bir çalışma yürütcektlerini vurguladı.

Marmara Köy-Der Düyeriepe'de konservecilik kursu açtı

Marmara KOY-DER Düyeriepe Şubesi Sindirgi Ziraat Mühendisiyle ilgili ibrirli yapıpık köyde yetişen sebzelelin kışık dekertendirilmesi için konservecilik kursu açtı. Köv kadınları vugun bir şekilde kursa katıldılar. Bunun yanı sıra halklık kursu açılması çalışmaları da yürütülüyor.

savaşım'da yaratıcılık:

TÖBANK DİRENİŞİ

SAVAŞIM gelişip keskinleştiğçe, işçiler, emekçiler işyerlerinin özelliklerine göre yaratıcılıklarını da geliştiriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde TÖBANK'ta çalışan 1850'ye yakın emekçiden 1650'si işverenin güdümündeki sarı TÖBANK-SEN'den istifaf edip BANK-SEN'e üye oldu. Sendika seçme konusundaki Anayasal hakkı ayaklar altına alan TÖBANK işvereni, 150'ye yakın BANK-SEN üyesi TÖBANK emekçisinin işine son verdi.

Böylece BANK-SEN örgütlenmesinin önünün alacağını, banka emekçilerinin savaşımını kırabileceğini sandı. Baltayı taşu vurdu. TÖBANK emekçileri BANK-SEN etrafında daha bir kenetlendi; BANK-SEN, tüm ilericiler-yurtseverleri TÖBANK emekçilerinin bu güvenini boşa çıkarmadı, onlara dört elle sarıldı.

TÖBANK şubeleri önünde geniş kuyruklar oluşturan çeşitli işkollarından işçiler, gençler, kadınlar 10 liralık hesap açtırmaya ve ardında da çekme eylemine giriştiler.

Böylece bankanın tüm işlemlerini felce uğrattılar. BANKA çalışan emekçiler ise diğer şubelere yürütülmeli

gerekten işlemleri ağırlaştırdılar. Para yuturmasını diye gazetelerde, televizyonda yüzbinlerce liralık reklam veren banka yöneticileri bankalarına para yatırmak için kuyruktaki bekleyen, ekutsal mülkiyet hakkını (!) kullanan yurttaşları sıkıyönetime sıkayet etti, yurtseverler gözaltına alındı.

Birçok ilericiler meslek kuruluşu. bu arada İnşaat Mühendisleri Odası Genel Merkezi, İlkokul Öğretmenleri Pazarı Sandığı (İLK-SEN) Öğretmenler Yardımı, ilericiler yurtsever kişiler, BANK-SEN üyesi emekçilerle dayanışma içinde TÖBANK'ta bulunan hesaplarını kapattılar. Böylece TÖBANK'tan 300 milyonun üzerinde para çekildi.

Bu arada BANK-SEN TÖBANK'taki yolsuzlukları, Bankalar Yasası'na aykırı uygulamaları birer birer ortaya çıkararak yetkili mercilere bildirtti.

TÖBANK emekçilerine uygulanan yasadışı haklara ve işten çıkarılmaya karşı İzmir'de «Sendika Seçme Özgürlüğü İçin, İsten Atılmaları ve Sendikalı Basıkları Protesto» mitingi yapıldı. TÖBANK emekçilerinin eşleri ve çocuklarıyla yürüdüğü, 30'u aşkın sendika, meslek odaları,

Bursa'daki kutlamaya katılan konuk Sovyet delegasyonu sıcak bir ilgi ile karşılandı.

lar. Federal Almanya'daki İşçi Dernekleri Federasyonu FIDEF 1 Eylül Barış günü üzerine özel bir bülten yayınladı. Federal Almanya'daki Türk işçileri Alman Sendikalar Birliği DGB'nin çeşitli kentlerde düzenlediği eylemlere aktif olarak katılmaya çağırıldı. BONN'da, Barış, Silahsızlanma ve İşbirliği komitesi «Barış güvencesine altına alın-sın - silahlanma Sona Ersin» «Soğuk Harbe Dönüş Yok» «Strauss'a Geçit Yok» istemleri altında merkezi bir yürüyüş yapıldı.

BATI BERLİN'de DGB'nin hazırladığı yürüyüş 31 Ağustos'ta yapıldı. Türkiyeliler işçiler bu gösterilere «MHP Kapan-sın, Can Güvenliği Sağ-lansın», «Kattil TÜRKÖŞ Tu-taklansın» belgileriyle yürüdüler. MANHEİM'de da aralarında Mannheim işçi birli-nin de yer aldığı 19 demo-ratik kuruluşun çağrısıyla yapılan gösteriye Türkiyeliler işçiler yığınsal bir şekilde katıldılar. Yürüyüş boyunca «Savaşın Hayır», «MHP Kapa-tılsın», «Faşizme Geçit Yok» şeklinde Türkçe ve Almanca yazılı pankartlar taşındı.

TKP'nin 59. Kuruluş yıldönümü nedeniyle İzmir'de yapılan toplantıdan bir görünüm.

TKP'nin 59. Kuruluş yıldönümü kutlandı

Ülkemizin en eski partisi Türkiye Komünist Partisi'nin 59. kuruluş yıldönümü 10 Eylül'de yurdun çeşitli yerlerinde kutlandı.

BARTIN'da 10 Eylül'de düzenlenen «Özgürlük Gecesi»ne Karabük Demir-Çelik işçileri, bölgedeki ilericiler-yurtseverler yığınsal bir şekilde katıldılar. Toplantıda bir konuşma yapan Süleyman Üstün, 141 -142 nin kaldırılması isteminin artık yığınlarla malolduğunu belirtti. Daha sonra çeşitli gösterilerle devam eden gecede «Türkiye Komünist Partisine Özgürlük»

belgisi yükseltildi. KOCAELİ'de ise 10 Eylül Altınral Sinemasında yapılan bir toplantıyla kutlandı. Terip Komitesi adı na bir konuşma yapan Mehmet Canserver 10 Eylül'ün işçiler, emekçiler için taşıdığı önemli vurguladı.

Öte yandan 10 Eylül'le ilgili olarak ANKARA'da, İSTANBUL'da, İZMİR'de yurdun çeşitli köşelerinde duvarlara «TKP 59 Yaşında», «Yaşasın TKP», «TKP'ye Özgürlük», «10 Eylül 1920» yazı-ları yazıldı, bu belgileri içeren pullar dağıtıldı, pankartlar asıldı.

TKP'nin sesi ve BİZİM RADYO yayın saatleri

TKP'nin sesi

Hergün:	7.00 — 7.30	Hergün:	10.00 — 10.30
	8.00 — 8.30		12.00 — 12.30
	9.00 — 9.30		14.00 — 14.30
	11.00 — 11.30	31,3 m.'den	
	13.00 — 13.30		

BİZİM RADYO

	19.00-19.30		20.00 — 20.30
	21.00 — 21.30		22.00 — 22.30
	23.00 — 23.30	48,4 m.'den	24.00 — 0.30
	1.00 — 1.30		

31,3 m.'den

48,4 m.'den

31,3 m.'den

48,4 m.'den

31,3 m.'den

48,4 m.'den

31,3 m.'den

48,4 m.'den

31,3 m.'den

48,4 m.'den

31,3 m.'den

48,4 m.'den

31,3 m.'den

48,4 m.'den

	6.00 — 6.55
	7.00 — 7.55
	8.00 — 8.55
	12.00 — 12.55
	13.00 — 13.55
	14.00 — 14.55
	18.00 — 18.55
	19.00 — 19.55

20.00 — 20.30

22.00 — 22.30

24.00 — 0.30

Pazar:

6.00 — 6.55

7.00 — 7.55

8.00 — 8.55

12.00 — 12.55

13.00 — 13.55

14.00 — 14.55

18.00 — 18.55

19.00 — 19.55

20.00 — 20.55

24.00 — 0.55

1.00 — 1.55

115 yıl önce kurulmuştu

1. Enternasyonal gelenegi işçi sınıfının başlığında yaşıyor

SALONUN tıklık tıklık olduğu toplantıda, Genel Konsey'i Londra'da buluna cak ve Almanya, Fransa, İtalya ve İngiltere işçileri arasında aracılık görevi yapacak bir Uluslararası İşçi Derneği kurulması kararlaştırıldı. Bundan başka 1865'de Belçika'da bir genel işçi kongresinin toplanmasını karar verdiler. Toplantıda geçici komite tayin edildi: ... ve ben.

Karl Marx, 4 Kasım 1864 tarihli mektubunda Friedrich Engels'e, Uluslararası İşçi Derneği'nin yani Birinci Enternasyonal'inin 28 Eylül 1864 tarihindeki kuruluş toplantısını şöyle aktarıyordu:

1848 Devrimleri, bunların tümünün gerekliliğe ulaşan burjuva zi tarafından zorbalıkla ezilmesi, sanayiye yeni teknik buluşların kullanılmasını, sanayi üretiminin artmasını, sömürünün olağanüstü boyutlara ulaşması, Avrupa işçi hareketinin aynı çatı altında toplanması ve proletaryer arasındaki dayanışmayı yükseltmek üzere işçi karşı karşıya getirdi. 1847'de Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından kurulan Komünistler Birliği, «Bütün ülkelerin proletaryeleri birleşsin» belgesini onayladı. Çeşitli uluslardan 500 üyeli kapsayan örgüt, Marx ve Engels'in kateme aldıkları ilk marksist programı, «Komünist Partisi Manifestosu»nu, Marx ve Engels'in hazırladıkları tüzükle de demokratik merkeziyetçilik ilkelelerini kabul etti. Bu birlik 1852 yılında, değişen koşullar gözetilmeden ayrılmıştı.

Enternasyonal'in en üst organı her yıl toplanan kongreleriydi. Genel Konsey daimi temsilcilik görevini, yapıyordu. Uluslararası İşçi Derneğine tek tek işçiler, seksiyonlar ve işçi kuruluşları (partiler, sendikalar, kooperatifler vb.) üye oluyor. Dernek bunları federatif bir çatı altında birleştiriyordu.

Enternasyonal, kısa süre için de Avrupa'da ve Amerika'da geniş bir kitle desteği kazandı. Daha 1866 yılında Enternasyonal dört basın organına sahipti. Bunlar Paris, Londra, Brüksel ve Liverpool'de yayınlanıyordu. Hollanda'nın tüm kentlerinde seksiyonları vardı. 1869 yılında İspanya'da 20 bin üyeli temsilci 195 örgütlü, Belçika'dan 64 bin üyeli buluyorlardı. 1873 yılında yalnız Portekiz seksiyonu 15 bin üye kaydetmişti.

İLK KONGRELERDEN İLA HAYE KONGRESİNE

İlk Kongre, 3-8 Eylül 1866 tarihleri arasında Cenevre'de toplan-

dı. En hararetili tartışmalar, «Ekonomik savaşımı mı, politik savaşımı» konusu üzerinde yapıldı. Sonunda alınan kararda şöyle deniyordu:

«Kongre, savaş durumunda, en düstride üreticilerin korunmasını için yardımlaşmaya gidilmesi gerektiğini ilan eder. Fakat aynı zamanda ulaşılabilecek daha yüksek bir hedefin de var olduğuna açılmak onun görevidir. Bu görev ücret sisteminin kaldırılmasınıdır. Birinci kongre, Amerikan işçi örgütlerinin hareketi kışkırtılması açısından da önem taşıyan her küçük burjuva aktarı Prodhonculuğa karşı hayli ateşli tartışmalarla da dikkat çeker.

Lozan Kongresi: 2-8 Eylül 1867 64 delegenin hazır bulunduğu bu toplantıda proletaryanın çeşitli koşullarla birlikte, politik örgütlenmesi konuşulmuştu.

Kongre'de ayrıca Cenevre'de toplanacak olan barış koruma kongresine katılım kararı alındı.

Brüksel Kongresi: 6-13 Eylül 1868. 102 delegenin katıldığı bu kongre açıldığında Enternasyonal Fransa seksiyonunun kimi üyeleri tutuklanmış, diğer seksiyonlar üzerinde de baskılar da olağanüstü artmıştı. Yine aynı dönemde Fransa ile Prusya, Polonya'yı paylaşmak için savaşta hazırlanmaktaydılar. Kongre, daha önceki toplantılarda alınan kararların derhal uygulanmasını, bir savaş patlak verdiğinde işçilerin savaşa karşı çıkmaları ve iş bırakmalarını kararlarını aldı. Bu kongrede ilk kez toprak sorunu geleceğin toplumunda toprakların birleşik mülkiyet altında mı tutulacağı, yoksa kolektif mülkiyetin mi gerçekleştirileceği tartışıldı. Anarşizmin baskın savıdır. Bakunin, ilk kez bu kongrede boy gösterdi ve kongreye bir bildirni gönderdi: Bakunin'in hiçbir devlete tamimanya, devrimde birliğe devletin tümünü ortadan kalkmasını isteyen tezgahı eleştirilene hedef oldu. Delegeleleri proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, burjuva devlet mekanizmasını parçalaması, eski düzenin bertaraf edilmesi için kendi devlet düzenini yarmaması gerektiği görüldü.

Bale Kongresi: 5-12 Eylül 1869. 82 delegenin katıldığı kongre, grevlerin düzenli bir döneme raslıyordu. Özellikle Lyon'daki tekstil dokuma sanayi işçilerinin yığılması ve bu direnişin kadimlerin onaydığı önemli rol, dikkatlerin ka-

dın emekçiler üzerinde toplanmasını yol açtı. Bakunin Enternasyonal içerisindeki faaliyetlerini artırması, Enternasyonal'i kendi görüşleri hizmetine sökmek için çeşitli seksiyonlarla ilişkiye geçmişti. Bu amaçla Sosyalist Demokratlar İttifakını kurmuş bu örgütün Enternasyonale alınmasını istemişti. Ancak Konsey, Bakunin'in proletaryenin görüşlerini yansıtmadığı, ilçileri temsil etmediği gerekçesiyle İttifakı Enternasyonale almadı.

SAVAS, KOMÜN VE LA HAYE KONGRESİ

Fransa-Prusya savaşları sırasında Enternasyonal, ateşli bir biçimde savaşa karşı çıktı. «Millî sefahatleri altında yatan siyasal ve ekonomik iltihaslara sargıldık. Savaş konusundaki bir bildiriye şöyle deniyordu: «Enternasyonal bütün ülkelerdeki bölünmeler, işçi sınıfı hareketi çağırılmadı. İşçiler ödevlerini unutup pasif davranırlarsa, bu korkunç savaş daha derinleşir ve geniş çatışmalara yol açacak ve milletler arasındaki birleşik çatışmada, kılıç, toprak ve sermaye sahipleri, işçiler üzerindeki zafetlerini talezlemek imkânını bulacaklardır.»

1871 başlarından itibaren, Enternasyonal Paris seksiyonu yoğun bir çalışma dönemine girer. Paris'in kusatıldığı tarihlere işçiler, emekçiler, yoksul halk ayaklandılar. 16 Mart 1871'de Paris Komünü ilan edildi. Komünöller, aralarındaki ideolojik ayrışıklara, elverişsiz dış ve iç koşullara karşın, tarhte ilk kez proletaryanın diktatörlüğünü kurdular. Komün, Enternasyonalin eseriydi. Marx, Paris Komünleri eleştiriyordu. Marx, seraf ve yığılma dolu des tamını götüne izledi. Daha sonra da Enternasyonal adına yazdığı «Fransa'da İle Savaş» yapıtında, yığınların olduğu kadar yeni ortaya çıkan perspektiflerin de ana lizini yaptı.

Komünden dört ay kadar sonra Enternasyonal 17-22 Eylül 1871 tarihlerinde, Londra'da bir konferans topladı. Konferansta Enternasyonalin önüne çıkan tehlikeler ve bunlara karşı alınacak önlemler görüldü.

Enternasyonal'in en önemli kongresi, 2-7 Eylül 1872 tarihleri arasında toplanan ve 66 delegenin katıldığı La Haye Kongresiydi. Bu kongrede Bakuninçiler, «Emekçiler Enternasyonal» Derneği tüzüğüne tamamen aykırı bir tüzüğe dayana-

rak kurulmuş gizli bir ittifakı kurmak, Enternasyonal'in saygınlığını kullanarak kendi sapık görüşlerine pay çıkarmak ile suçlanarak Enternasyonal'den çıkarıldılar.

La Haye Kongresinde onaylanan en önemli karar ise, 12 Eylül 7. maddesine Marx tarafından yapılan ektir.

7. maddede şöyle tanımlandı:

Mülk sahibi sınıfların kolektif iktidarına karşı verdiği savaşı sürdürmek, mülk sahibi sınıfların kurdukları bütün eski partilere karşı olarak ancak kendi de partisini ortaya koyarak eyleme bulunuksuzdur.

«Proletaryanın böyle bir siyasal partide örgütlenmesi sosyal devrim ve onun amacı olan sınıfların ortadan kaldırılmasının zorunlu şartıdır.

İşçi sınıfının daha önce ekonomik savaş içinde elemlenmiş olduğu güçlüğü, sömürçülerin siyasal gücüne karşı yaptığı savaşı, yine bu sınıfın elinde yararlı bir araç olabilir.

«Toprak ve sermaye sahipleri, ekonomik tekellerini sürdürmek ve emeği boyunduruk altında tutmak için, siyasal ayrıcalıklardan her zaman yararlandıklarına göre, siyasal iktidarı ele geçirilmesi, proletaryanın en büyük görevi olarak ortaya çıkmaktadır.»

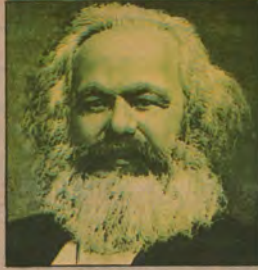
Enternasyonalin son kongresi, 15 Temmuz 1876 tarihinde ABD'de Philadelphia'da toplandı. Bu kongrede, Enternasyonal marşının yazarı Eugene Pottier de hazır bulundu. Kongre uluslararası işçi sınıfı hareketinin öndeki görevi, tek tek ülkelerde yeni tip partilerin kurulmasını olarak saptadı. Bu nedenle örgütü görevli.

Birinci Enternasyonal'in dünya komünist hareketi açısından taşıdığı önemli Lenin, şöyle ifade eder:

«Bizim, şu anda karma mutlu olguna eriştiğimiz dünyadaki ilk sosyalist cumhuriyetin temellerini Birinci Enternasyonal atmıştır.»

Birinci Enternasyonal'in günümüz açısından ana önemi ise, onun, işçi sınıfının bağımsız, yeni tip siyasal örgütlenmesini, iktidarı olmanın vazgeçilmez koşulu olduğunu ortaya koymasındır.

Kuruluşunun 115 yılında, Birinci Enternasyonal gelenegi, dün ya işçi sınıfı hareketinin başlığında yaşıyor.

MARX ve ENGELS - Savundukları görüşler gerekçelerle ve enternasyonale politik damgalarını vurduklar.

kanıtlandı, yığıllara mal oldu

SAVAS YOLU Haftalık Gazete

Sahibi: Oya BAYDAR

Yazışleri Müdürü: ALI HUSNİ ÖZGÜR

Mustafa Şeym SİLAR

● YÖNETİM YERİ : 3. Beyler Eminsöz İşhanı K. 3 No:

304 - Kemalın - İZMİR ● BANKA HESAP NO. Y. Kredi

Bankası Çemberlitaş Eş. 1736-53 ● ABONE KOSUL-

LARI: Yıllık 400 TL, 6 Aylık 200 TL, 3 Aylık 100 TL

● YURT DIŞI ABONE: F. ALMANYA 80 DM. HOL-

LANDA 100 GULDEN FRANSA 180 FF.

● İLAN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) sütun cm. 50 TL.

● DİZGİ: Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● BASKI:

S.S. Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazli Bulvarı

No: 18 - İZMİR ● SON BASKI TARİHİ 25 Eylül 1979